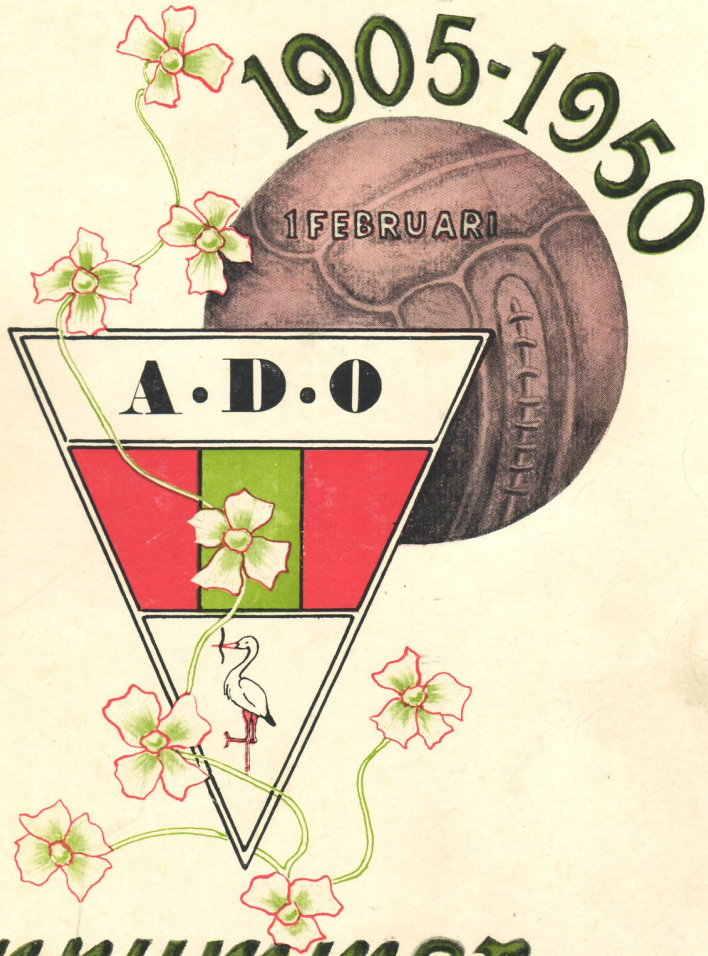
25e JAARGANG No. 2 — FEBRUARI 1950

Jubileumnummer A.D.O.-Post

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE HAAGSE VOETBALVERENIGING „ALLES DOOR OEFENING"
REDACTIE EN ADMINISTRATIE: A. DE WOLF - LIJNBAAN 104 - DEN HAAG - TELEFOON 392584

TER INLEIDING

A. M. DE WOLF
VOORZITTER REDACTIECOMMISSIE

Het is de redactiecommissie een bijzonder voorrecht bij gelegenheid van het 45-jarig bestaan van onze vereniging, U dit jubileumnummer van de A.D.O.-Post te mogen aanbieden.

Reeds is het 25 jaar geleden dat ons clubblad tot stand kwam, zij het dan niet in de huidige vorm. Een groot aantal clubgenoten heeft gedurende die tijd aan de instandhouding en uitbreiding van ons blad gewerkt, waardoor zij het zo nodige contact met leden en donateurs steeds hebben gehandhaafd. Wij zijn deze werkers dankbaar voor datgene wat zij in het verleden hebben gepresteerd, omdat zij daardoor ons de gelegenheid geven, onze beste krachten te wijden aan dit voor onze vereniging zeer nuttige werk.

Tweemaal hebben onze voorgangers een bijzondere uitgave van de A.D.O.-Post verzorgd. De eerste keer geschiedde dit bij het 25-jarig bestaan van onze club in 1930, bij welke gelegenheid een bescheiden gedenkboek tot stand kwam. De tweede keer werd een jubileumnummer uitgegeven in Februari 1940, toen onze vereniging 35 jaar bestond. Hiermede hebben de samenstellers de geschiedenis van onze club vastgesteld en de grondslag gevormd voor hen die later het redactiewerk overnamen. Indien de omstandigheden in Februari 1945 gunstiger waren geweest zou er ongetwijfeld wederom een jubileumnummer uitgekomen zijn, omdat wij toen het 40-jarig bestaan herdachten. Daar vanaf 15 September 1941 ons clubblad op bevel van de bezetters niet meer mocht verschijnen, omdat zij daarvoor geen papier beschikbaar stelden, was er dus van een extra uitgave in het geheel geen sprake. Dit is dan ook de reden dat wij deze jubileumuitgave met vreugde begroeten en gaarne in Uw belangstelling aanbevelen.

Ook onze jongens die momenteel nog in Indonesië vertoeven zullen naar wij vermoeden de ontvangst van deze bijzondere A.D.O.-Post zeker op prijs stellen, temeer daar zij het negende lustrum van hun club in stilte moeten gedenken. Ongetwijfeld zijn hun gedachten thans bij ons en vanaf deze plaats zenden wij hen een hartelijke groet.

Wij willen deze inleiding niet besluiten alvorens een woord van hartelijke dank te brengen aan autoriteiten, bondsofficials en medewerkers, die door hun redactionele bijdragen aan dit jubileumnummer een bijzonder cachet gaven. Verder danken wij allen die op enigerlei wijze aan de totstandkoming van deze uitgave hebben bijgedragen.

Mogen wij er in geslaagd zijn door een terugblik in het verleden, zij het dan slechts in vogelvlucht, dit jubileumnummer te maken tot een waardevol bezit voor allen die aan ons geliefd rood-groen hun hart verpand hebben.

Proficiat A.D.O.

K. J. J. LOTSY, Voorzitter K.N.V.B.

Het Haagse voetbal is van enigszins andere conceptie dan het voetbal in Amsterdam en Rotterdam. Clubs als H.V.V., H.B.S. en „Quick" hebben er pionierswerk verricht, zij vonden echter al vroegtijdig navolging in andere kringen der bevolking en ook Den Haag onderging de voordelen van de popularisering van onze voetbalsport, die beoefenaren trok in alle lagen der bevolking, zodat ook dáár de jeugd in al haar geledingen genieten kon van ons spel, dat zo zeer de harten van Neerland's jeugd vermocht te veroveren.
A.D.O. bracht een nieuw contingent van de Haagse jeugd tot ons spel, de oprichting van A.D.O. in 1905 bleek van ingrijpende betekenis voor de zich alom ontwikkelende democratisering van de voetbalsport, die zich bij de aanvang van deze eeuw zeer snel en onweerstaanbaar voltrok.

A.D.O. is onder een goede ster geboren, de groei was een geleidelijke, doch een op volkomen solide en verantwoordde basis. Persoonlijk herinner ik me A.D.O. uit de tijd, toen ik H.F.C. leidde en mijn Good Old mèt A.D.O. deel uitmaakte van de zogenaamde margarine eerste klasse. H.F.C. is — helaas! — afgezakt naar de derde klasse, A.D.O. is onweerstaanbaar omhoog gestevend, bereikte de eerste klasse en werd landskampioen. En toen de glorieuse kampioensjaren voorbij waren, toen heeft A.D.O. zich kunnen handhaven als een ferme tegenstander, die ook thans weer een gevaarlijk struikelblok vormt, óók voor de sterksten.

A.D.O. behoort tot de goed geleide clubs, die een juist begrip tonen voor de opvoedende taak, welke onze grote verenigingen op de eerste plaats te vervullen hebben. Spelers als Wim Tap en Mauk Weber waren steunpilaren van onze nationale ploeg, waarin ook Clavan en Timmermans thans zich geheel geven, teneinde hopelijk een nieuwe bloeiperiode in te leiden. Doch naast de directe spelontplooiing van de hoofdploeg heeft het Bestuur van A.D.O. steeds grote belangstelling aan de dag gelegd voor de jeugdelftallen, waaruit de spelers gerecruteerd worden voor de hoofdploegen.

Elke club maakt „ups and downs" mee, wij hebben zo de indruk gekregen, dat A.D.O. na de oorlog eerst moeilijkheden overwinnen moest, waarin — als we de huidige situatie juist beschouwen — de jubilaresse volkomen is geslaagd, zodat dit negende lustrum onder gunstige en prettige omstandigheden, onbezorgd, met grote opgewektheid en met een vast vertrouwen in de toekomst gevierd kan worden. Het is mij onder deze omstandigheden een voorrecht U van harte te complimenteren met Uw 45-jarig bestaan. Wat in dit tijdperk door A.D.O. voor onze sport bereikt werd, mag tot grote voldoening strekken en wordt door de K.N.V.B. ten zeerste gewaardeerd.

Met de vooruitziende blik, Uw bestuurderen eigen, zult gij Uw vijfjaren-plan al wel gereed hebben.

Moge het tot de top voeren!

Bij het Jubileum van A.D.O.

J. VAN ZWIJNDREGT
Wethouder van Onderwijs en Kunstzaken
Voorzitter van de „Haagse Stichting voor Lichamelijke Opvoeding"

De geschiedenis van de voetbalvereniging A.D.O. is nauw met het Haagse sportleven verweven. Thans, nu zij haar 45-jarig bestaan herdenkt, mag ook de goede samenwerking met de Gemeente wel worden gereleveerd. Die samenwerking dateert van 1932.

In 1932 toch werden de sportvelden in het Zuiderpark, na opheffing van de Vereniging Zuidersportpark, onder het beheer van de Stichting „Haagse Sport- en Speelterreinen" gesteld.

Sindsdien strekken de bemoeiingen van die Stichting, thans genaamd „Haagse Stichting voor Lichamelijke Opvoeding", zich ook uit over de 1e klasse voetbalvereniging „A.D.O.", welke een complex velden in dit sportpark bespeelt.

Het contact, dat de Stichting met deze vereniging en haar Bestuur tot heden heeft gehad was steeds aangenaam.

Hoewel er in de loop der jaren vele moeilijkheden moesten worden opgelost, waarbij enerzijds het gemeentebelang niet uit het oog mocht worden verloren, terwijl anderzijds de sport haar rechtmatig deel moest worden toegekend, zijn deze, mede dank zij het goede beleid van het Bestuur van „A.D.O." in gemeenschappelijk overleg tot een bevredigende oplossing gebracht. Het is mij een groot genoegen geweest, daaraan te hebben kunnen meewerken.

Ook A.D.O.'s sportieve prestaties zijn mij niet onbekend gebleven. Op dit gebied heeft zij 's-Gravenhage steeds op keurige wijze vertegenwoordigd. Vele malen hebben haar spelers de Haagse kleuren hoog gehouden in vertegenwoordigende elftallen. Namen als die van Tap en Breitner vroeger en van Clavan en Timmermans nu, om er enkele te noemen, zijn ieder voetbalvriend bekend. Ook heugen mij A.D.O.'s drie afdelings- en twee landskampioenschappen in successie, naar ik meen behaald in de jaren 1941, 1942 en 1943.

Zo heeft A.D.O. zich dikwijls door haar prestaties op het groene veld weten te onderscheiden en is zij steeds een vereniging geweest, waarop de Haagse sportwereld trots kan zijn.

Een dergelijk resultaat kan slechts geboekt worden door een vereniging met een krachtig bestuur.

Voor een bloeiend bestaan van een voetbalvereniging is een onmisbare factor, dat zij op goede wijze wordt geleid.

Dit is naar mijn mening dan ook een van de hoofdredenen, dat „A.D.O." thans haar 45-jarig bestaan kan vieren, waarmede ik haar Bestuur mijn hartelijke gelukwensen aanbied, daaraan de wens toevoegende, dat ook haar verdere toekomst zal zijn een tijd van sterke groei en van een bloeiend bestaan.

Mr E. G. van Bisselick

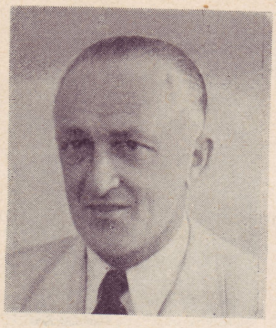
VOORZITTER VAN DE AFDELING DEN HAAG VAN DE K.N.V.B.

U vraagt mij, als Voorzitter van de Afdeling den Haag van de K.N.V.B., om een bijdrage voor Uw jubileumnummer. Ik verschaf U die bijdrage zeer graag, maar U zult mij niet kwalijk nemen, indien ik daarin ook enkele woorden wijd over mijn persoonlijke herinneringen aan en verhouding tot Uw vereniging. En dan moet ik U allereerst zeggen, dat ik er feitelijk van geschrokken ben, toen ik vernam, dat A.D.O. reeds een leven van 45 jaar achter de rug heeft. Geschrokken, omdat ik er opnieuw aan ben herinnerd, hoe ver ik zelf op het pad des mij toebedeelde levens ben gevorderd en hoe snel dat leven voorbijgaat. Het staat mij immers nog als de dag van gisteren voor de geest, dat A.D.O. werd opgericht, omdat ik als lid van de toenmalige tweede klasseclub D.V.V. destijds op een ongelukkig stukje grond (het toenmalig terrein van de pas geborene) door het spelen van wedstrijdjes direct contact met de nieuwe organisatie kreeg. Weinig kon ik toen vermoeden dat dit kleine clubje voorbestemd was om een zo grote rol te spelen in onze voetbalwereld, dat het zich zou ontwikkelen tot een onzer grootste eersteklasse verenigingen en dat ik later èn als scheidsrechter en als Bestuurslid — later Voorzitter — van de H.V.B., dat contact zo bijzonder zou verstevigen. In mijn functie van scheidsrechter heb ik het genoegen gehad het eerste elftal van A.D.O. o.a. te mogen leiden in een der wedstrijden voor de promotie naar de eerste klasse van de K.N.V.B. op een terrein aan de Wassenaarse weg, tegenover het H.V.V. laantje. Het ging meen ik tegen O.D.S. en veel van de oude getrouwe A.D.O.-ers zie ik nog voor mij. Reeds toen had A.D.O. een prettig, hoewel niet altijd even gemakkelijk elftal en dat prettige karakter is ook in latere ontmoetingen, aan welke ik deelnam, gehandhaafd. Natuurlijk waren er wel lelijke gezichten bij sommige beslissingen, maar onaangenaamheden herinner ik mij niet; ik was gaarne scheidsrechter bij A.D.O.

Als Bestuurslid van de H.V.B. en lid van diverse commissies, zoals de straf- en de protestcommissie, had ik ruim gelegenheid te bemerken, dat Uw club niet alleen goed bestuurd, maar ook uitstekend geadministreerd wordt. Het verschijnen van de vereniging vóór die commissies is altijd een betrekkelijke zeldzaamheid gebleven. Deden zich ook tegenover de Bond wel eens moeilijkheden voor, dan was een sportieve, prettige oplossing reeds bij voorbaat verzekerd. En sedert ik als Voorzitter van de Bond, nu een goede twaalftal jaren, mag optreden, is het mooie contact met A.D.O. zeker niet verminderd en speciaal met Uw huidige Voorzitter is de samenwerking recht aangenaam. Het wordt wel eens vergeten, dat juist een goede samenwerking tussen verenigingsbesturen en Afdelingsbestuur een eerste voorwaarde is voor een goede gang van zaken en, zoals ik zeide, het heeft hieraan met A.D.O. nimmer ontbroken. Het Afdelingsbestuur en ik in de eerste plaats zijn de vereniging hiervoor dankbaar. Met vrijmoedigheid waagt mijn Bestuur het er dan ook meermalen op om een beroep op U te doen, wanneer wij terrein of spelers tijdelijk van U behoeven. Een vereniging als A.D.O. staat bij het Bestuur van de Haagse Afdeling hoog aangeschreven en wij prijzen ons gelukkig de lagere elftallen meer direct onder onze hoede te mogen hebben, omdat A.D.O. — evenals gelukkig zoveel andere clubs — zulk een bijzondere zorg besteedt aan de jeugd en daardoor zo intens medewerkt tot het mooie doel, dat ook de Bond zich steeds voor ogen stelt om door het voetbalspel mede te werken aan de opvoeding der jongens tot flinke, krachtige mannen, die ons land zo nodig heeft en zal hebben.

En nu iets, waarmede ik misschien had moeten beginnen! Ik wens A.D.O. zeer hartelijk geluk met haar mooie jubileum als zo krachtige Haagse club en ik geef haar die felicitaties als Voorzitter van de H.V.B. en persoonlijk als vriend van A.D.O.

Moge de club nog meer toenemen in groei en bloei.

HERMAN LEVY
Voorzitter van de Haagsche Sport Pers

A.D.O. *speelt een belangrijke propagandistische rol in het Haagse Voetbal*

Men kan van de buitenstaander, en dat is de sportredacteur van een courant, van wie nu eenmaal wordt verwacht dat hij boven en buiten de partijen, in casu de sportverenigingen staat, niet verwachten noch verlangen, dat hij zich ten aanzien van het A.D.O.-jubileum aan historische beschouwingen te buiten gaat. En toch, een sportjournalist, die vele jaren „in het vak" meeloopt en in zijn jonge jaren aan sport heeft gedaan, komt er onwillekeurig toe, om bij een feest als dat van A.D.O. de contacten in zijn herinnering terug te roepen, die hij met de jubilaresse heeft gehad, juist in vroegere jaren. In de tijd, toen de voetbalsport nog in haar kinderschoenen stond, en een vriendengroep van jonge snuiters een voetbalclub oprichtte, omdat zij onder elkaar de sport wilden beoefenen en zich nog niet aangetrokken voelden tot een van het kleine aantal reeds gevestigde verenigingen.

Ik stel me voor dat op die manier A.D.O. is ontstaan, zoals in Delft, mijn geboorte plaats, Delfia werd opgericht, waarvan ik deel uitmaakte en waarmee ik mijn voetballoopbaan in de Haagse Voetbalbond begon. En daarin als een der sterkste tegenstanders A.D.O. ontmoette, dat in die, onze beginjaren, reeds als de gevaarlijkste concurrent werd beschouwd. Dat is A.D.O. met zijn voor ons beruchte midden-voor Piet Hein, lange tijd gebleven, ook toen Delfia met Hollandia tot D.H.C. werd. Dit feit zou, hoe onwaarschijnlijk het ook moge schijnen, ook voor A.D.O. van betekenis blijken te zijn. Niet vanwege blijvende concurrentie, want zowel A.D.O. als D.H.C. slaagden erin zich binnen niet al te lange tijd tot de eerste klas van de K.N.V.B. op te werken. Maar omdat een van mijn elftalgenoten, die als achterspeler een uitstekende reputatie genoot, een belangrijke rol zou gaan spelen in de geschiedenis van A.D.O. Dat was Henk Choufour, die geruime tijd als voorzitter de leiding heeft gehad. En die ongetwijfeld in die functie uitstekend werk heeft verricht!

Er is voor mij — en nu voel ik mij de werkelijke buitenstaander — nog iets anders.

En dat is de grote betekenis, die een vereniging als A.D.O. voor de Haagse sport in het algemeen en voor het Haagse voetbal in het bijzonder heeft. Een grote stad als den Haag heeft clubs als A.D.O. nodig, niet alleen om door haar wedstrijden aan tienduizenden Hagenaars de sportieve afleiding te bezorgen, die zij behoeven, maar meer nog om de Haagse jeugd tot de voetbalsport te brengen. Want er is niets wat in de sport zozeer aantrekt als het succes in haar beoefening, en de successen van haar beoefenaars. A.D.O. heeft door zijn belangrijke rol, die het steeds in het Haagse voetbal heeft gespeeld, en door zijn successen in de eerste klascompetitie een niet te miskennen propaganda voor de voetbalsport gemaakt. En daarvoor kunnen wij toch niet dankbaar genoeg zijn.

Het leek mij goed daarop bij dit mooie jubileum van A.D.O. eens de bijzondere aandacht te vestigen. En daarbij de hoop uit te spreken, dat de jubilaresse tot in lengte van dagen in staat zal zijn die propagandistische taak te blijven vervullen.

„PROFICIAT A.D.O."!

KAREL VAN DER MEER
Voorzitter Centrale Organisatie van Voetbalscheidsrechters

Gaarne wil ik mijn bijdrage tot dit jubileumnummer aanvangen met de jubilaresse ter gelegenheid van haar 45-jarig bestaan te complimenteren.

Het moet voor het huidige bestuur een grote vreugde zijn na het bereiken van deze mijlpaal even terug te blikken op de afgelegde weg en te kunnen constateren, dat dank zij ook de goede leiding van vroegere bestuurders, A.D.O. niet voor niets 45 jaar heeft bestaan.

De vele malen, dat ik contact met Uw vereniging heb gehad, heb ik ervaren, dat de 3 letters A.D.O. voor velen Uwer leden een levend begrip betekenen.
Inderdaad, A.D.O. bestaat niet alleen, zij is eveneens een vereniging met een inhoud, een eigen sfeer en een innerlijk leven, die het mogelijk maken de moeilijkheden behoorlijk het hoofd te bieden.

Als scheidsrechter bewaar ik zeer prettige herinneringen aan de talrijke wedstrijden, waarbij A.D.O. betrokken is geweest en die ik tot mijn genoegen heb mogen leiden.

Niet dat deze zo gemakkelijk waren, in genendele, maar na afloop van de een of andere felle kamp hoorde ik altijd een woord van waardering van de bestuurders over de leiding, ongeacht of A.D.O. gewonnen dan wel verloren had.
En deze ervaring heb ik gelukkig niet alleen opgedaan, want vele scheidsrechters in den lande kunnen dit beamen.

Dit is naar mijn smaak voor leiders ener Vereniging het enige juiste standpunt. Ze tonen daarmede aan boven de partijen te staan en dus het juiste inzicht te hebben in hetgeen de sport betekent.

Doch ook het contact, dat ik als voorzitter van de C.O.V.S. groep Den Haag en als secretaris van de scheidsrechterscommissie van de K.N.V.B. met Uw bestuur mocht hebben is altijd van de meest prettige aard geweest en U bent steeds bereid geweest te helpen als het ging om de opleiding van de scheidsrechters in ons district.

Ook te dien opzichte toonde de leiding Uwer vereniging dus een juiste opvatting van haar taak.

Ik geloof, dat A.D.O., nu ze weer in haar eigen „home" is teruggekeerd, een goede toekomst tegemoet zal gaan.

De toekomst met vertrouwen tegemoet!

D. LELYVELD

VOORZITTER HAAGSE VOETBALVERENIGING A.D.O.

45 Jaren voetbal. Jaren van vreugde en van leed. Merendeels echter van vreugde, want hoe heeft niet altijd een groot deel van de Haagse burgerij meegeleefd met onze prestaties en bij de verschillende hoogtepunten in die afgelopen 45 jaren is ondubbelzinnig gebleken, welke plaats wij in de harten onzer bevolking innemen. Vreugde ook in eigen kring, niet alleen bij die evenementen welke ieders aandacht trekken, maar ook de vreugde bij het spel zelf gegeven en alles wat ons clubleven te geven biedt.

Om onze rood-groene vaan hebben zich diegenen geschaard, die bereid zijn voor A.D.O. alles te geven om eer en naam hoog te houden. Ondubbelzinnig is dit in het verleden tot uiting gekomen als door tegenslagen of anderszins gevaar dreigde. Door gezamenlijk de schouders onder het werk te zetten en vaak met een bijna onmogelijk geachte wilskracht herstelden wij ons van de toegebrachte slagen.

Hoe kunnen wij, met een rijk verleden achter ons, de toekomst zien?

Met een gezond optimisme durf ik volmondig te zeggen: zie die toekomst gerust tegemoet.

Een schaar van jeugdige spelers, waaruit steeds geput is om de vereniging op het groene veld te representeren en waaruit ook de leiders steeds weer naar voren komen, zal er voor zorgdragen, dat ieder A.D.O.-er en stadgenoot met trots op onze vereniging zal kunnen wijzen. Een vereniging waar sportiviteit, saamhorigheid en opofferingsgezindheid steeds een voorname plaats zal innemen.

Zij zullen er voor zorgen, dat de vele duizenden, welke steeds ons terrein in het mooie Zuiderpark bezoeken, de glorie van rood-groen kunnen bejubelen.

Met dezelfde energie, als in de thans achter ons liggende jaren voortgaande en steeds een open oog hebbende voor nieuwe, frisse ideeën, zullen wij allen, als deel van de grote A.D.O.-gemeenschap, steeds trots kunnen zijn op het werk gedaan door hen, die ons voorgingen en de weg wijzen aan diegenen welke na ons komen.

A.D.O.'S JUBILEREND BESTUUR

Zittend van links naar rechts: F. KOK, D. LELYVELD, P. DE REGT en N. DE DOELDER
Staand van links naar rechts: L. PETERS, B. PHILIPSEN, M. BLIEK, A. MARTENS en A. DE WOLF

Als een voetbalvereniging 45 jaren bestaat en in die jaren het hoogste heeft bereikt wat te bereiken was, n.l. het kampioenschap van Nederland, dan mag gezegd worden dat we met voldoening kunnen gaan jubileren.
Het is nu eenmaal zo, dat in het algemeen alleen naar de prestaties op het groene veld wordt gekeken en dat is begrijpelijk. Wat er verder gebeurd vindt men niet zo belangrijk. En toch is dat niet juist. Vóór alles moet een vereniging goed geleid worden.
Als we nu zien wat A.D.O. in die 45 jaren heeft gepresteerd, dan kunnen we met volle overtuiging zeggen, dat onze vereniging altijd goed bestuurd is. De namen noemen van hen, die hieraan meegewerkt hebben, hetzij in het bestuur, hetzij in een of andere commissie, is niet doenlijk. Wij zijn hen allen dankbaar. In het bizonder gedenken wij onze overleden bestuursleden Th. van Zee, P. van Rozendaal en A. Bliek.

Thans kom ik tot het huidige bestuur. U ziet hierboven de foto van het bestuur dat nu de vereniging leidt. Het bestuur dus, dat de gelukwensen bij ons 45-jarig bestaan in ontvangst zal nemen en dat ook door de samenstellers van dit jubileum-clubblad een extra plaatsje is gegeven.
Kom ik dan allereerst tot onze voorzitter *Lelyveld*, dan zou ik mij er spoedig vanaf kunnen maken met het bekende gezegde: „goede wijn behoeft geen krans". Maar dat is niet mijn bedoeling. Ik zal het evenwel kort maken, omdat elders in dit blad onze praeses speciaal belicht wordt.

Toen Lelyveld lid van onze vereniging werd, speelden wij aan de Wassenaarseweg. Het vertrek naar het Zuiderpark stond evenwel voor de deur en zo kwam het, dat David daar voor het eerst het roodgroene shirt aantrok.

Later vertrok hij naar West-Indië, maar kwam binnen enkele jaren weer terug. Kort daarop begon zijn bestuurs-carrière. Eerst tweede penningmeester, daarna eerste en in Juli 1945 werd hij tot voorzitter gekozen. Hij is nu 25 jaren lid van onze vereniging, werd inmiddels lid van verdienste en is zeker nog niet van plan om het nu maar eens aan anderen over te laten. Daarvoor is het werk hem te lief. Aan ons allen de taak hem de steun te geven die hij nodig heeft. Moge hij nog lange tijd A.D.O. leiding geven.

Onze secretaris *de Doelder* is de man, die langs de weg van de correspondentie onze vereniging dient. Zij die dit werk van nabij kennen weten, dat er geweldig veel arbeid verzet moet worden. Maar niet alleen dat er heel wat te doen is, heel belangrijk is dat het goed gebeurt. Juist het naar buiten uitdragen van verenigingszaken, de juiste toon in de correspondentie, het tijdig voldoen aan alle bondszaken, dat alles vereist een man die dat serieus doet. Let U eens op het officiële gedeelte in de „Sportkroniek" en kijk bij de opgelegde boete's naar de naam A.D.O. U zult hem daar heus niet vinden.
Nico staat in ons bestuur als een rots in de branding. Voorheen was hij dit als achterspeler van een onzer elftallen, nu als secretaris. Hij lijkt wat stroef, maar valt best mee.
Nico, ga zo door. A.D.O. is je dankbaar.

Kom ik nu tot de derde man van ons dagelijks bestuur *F. Kok*, de penningmeester. Wat is 't toch een voorrecht voor een vereniging als de onze, ook op deze belangrijke plaats een man te hebben, die weet wat hij wil. En dat is ook voor een penningmeester heel belangrijk. Wat voor vraagstukken heeft Frans in de vijf jaar dat hij de financiën beheert al niet moeten oplossen. Hij heeft zich er altijd doorheen geslagen en met een optimisme die hem eigen is. Frans is een opgeruimde jongen, die ook op het veld de A.D.O.-kleuren verdedigd heeft. Bij de athletiek blonk hij uit in de sprint. Heeft heel wat prijsjes in de wacht gesleept. „Ling-Ping" zij nog veel succes toegewenst. Onze „dubbeltjes" zijn in goede handen.

De man die als tweede voorzitter in het bestuur zitting heeft, n.l. *L. Peters*, is er eentje die zijn mannetje staat en dit eigenlijk in tweeërlei opzicht. Zowel als bestuurder alsook vanwege zijn postuur. Maar Leo doet geen vlieg kwaad. Was jaren lang donateur van onze vereniging en werd later als lid aangenomen. Was vooral als zakenman iemand die we nodig hadden. Vooral bij het beheer van ons clubgebouw deed hij nuttig werk.
Heeft ook naam gemaakt als bestuurder van de Supportersvereniging „V.V.A.". Een kerel waar je op kunt rekenen en zulke hebben we nodig. Een representatief figuur.

P. de Regt is onze 2e Secretaris. Piet heeft er ook haast 25 jaren opzitten. Wat je noemt een echte A.D.O.'er. Was ook een verdienstelijk voetballer. Heeft er in het bestuur al 12 jaren opzitten. Een mooie staat van dienst dus. Is daarom ook lid van verdienste. Zat in alle mogelijke commissies, speciaal in feestcommissies. Doet als secretaris van de elftalcommissie heel belangrijk werk. Hij moet er toch maar voor zorgen, dat als er afschrijvingen op Zaterdagavond binnenkomen, er voldoende plaatsvervangers aanwezig zijn. Piet, we kunnen je heus nog niet missen.

Heeft in zijn bestuursloopbaan onze kampioensglorie meegemaakt. Nog zo gek niet! Een harde werker met veel humor.

Onze tweede penningmeester *A. Martens* is een telg van een A.D.O.-familie. Schrijver dezes speelde in het verleden met Piet Martens, de vader van Toon. Toch wel een heel contrast, vader en zoon. Vader Piet een stil maar prettig figuur en zoon Toon een jongen die vooral in zijn actieve voetballersleven zorgde voor zang en muziek. Die echt stemming kan brengen, maar dan van het goede soort. Een sympathiek mens. Hij bezit een prima stemgeluid, waar wij allen al heel dikwijls van hebben geprofiteerd, maar daarnaast iemand die ook als bestuurder zijn goede kwaliteiten heeft. En dat is toch eigenlijk het voornaamste. Een verdienstelijk bestuurslid.

Waar ons bestuurslid *A. de Wolf* de tijd vandaan haalt om alle functies te vervullen die hij bezit is mij een raadsel. Kwam als donateur in onze vereniging en werd leider van het 5e elftal. Kwam via Ballotagecommissie in diverse andere commissies en uiteindelijk in het Bestuur. Een echte organisator, de stuwkracht van ons eerste zomerfeest. Is administrateur van ons orgaan. Maakt deel uit van de clubavond-commissie en feest-commissie, enz., enz. Heeft naast voetbal een grote liefde voor de bokssport. Vervult ook daar diverse functies. Hoe is 't mogelijk. Een harde, sympathieke werker.

Een van de jongeren in ons bestuur is *M. Bliek*. De naam Bliek heeft in onze vereniging een goede klank. Wij denken hierbij aan zijn vader, die als bestuurslid te vroeg van ons heenging.
Rinus kwam al op jeugdige leeftijd in A.D.O. en werd een verdienstelijk doelverdediger. Ging een poosje van ons weg naar een voetbalafdeling van zijn kantoor. Kwam toch weer naar het oude nest terug. Deed verdienstelijk werk in onze clubavondcommissie en stond altijd klaar als er een beroep op hem werd gedaan. Is naast bestuurslid commissaris van materiaal.

De man die ik het laatst noem is *B. Philipsen*. Bernard heeft vooral als speler naam gemaakt. Zij, die hem als voetballer gekend hebben, zullen zijn prima technisch spel niet gauw vergeten. Een bescheiden mens. Hij speelde in het 1e elftal, dat er in slaagde het eerste klasseschap te veroveren. Is lid van verdienste en zeker wel een 40 jaar lid van A.D.O. Een ras A.D.O.-er, die in het Bestuur kwam toen ik door ziekte mijn plaats afstond. Hij heeft ook als elftalcommissie-lid zijn verdienste.

Zo ben ik gekomen aan het slot van mijn overzicht betreffende ons huidige Bestuur.
Laten wij allen dit Bestuur onze hulp geven. Dan zullen zij zeker nog heel veel voor ons A.D.O. kunnen bereiken.
Proficiat!

G. K. VAN VOORTHUISEN.

HAAGSE SUPPORTERSVERENIGING V.V.A.

BIJ HET 45-JARIG BESTAAN VAN „A.D.O".

Het putten uit de schatkamer van onze herinnering, kan in tijden, waarop wij ons dienen te bezinnen, een onuitsprekelijke bron van genoegen opleveren.

Nu het Bestuur onzer Vereniging de gelegenheid wordt geboden, om ter gelegenheid van het herdenken van het 45-jarig bestaan, een brokje Supportershistorie, een onafgebroken verhaal van Lief en Leed, aan de vergetelheid te ontrukken en het resultaat onzer overpeinzingen binnen het bereik te brengen van een uitgebreide lezersschare, welke zeker gretig de lezenswaardige inhoud van het Jubileumboek tot zich zal nemen, hebben wij gemeend, deze unieke gelegenheid met beide handen te moeten aangrijpen, in de stellige hoop en verwachting, dat ons „V.V.A." daarbij wel zal varen.

Nu de populaire Zuiderparkvereniging „A.D.O.", waaraan wij allen ons voetbalhart verpand hebben, het feit herdenkt, waarop zij vóór 45 jaren werd opgericht, willen wij in de allereerste plaats onze welgemeende gelukwensen aanbieden bij het bereiken van deze hoogtijdag in de annalen van A.D.O.'s roemrijke historie, aan het huidige Bestuur, dat op zo'n bijzonder bekwame wijze zich van zijn moeilijke en vaak ondankbare taak kwijt. Gewapend echter met die onmisbare eigenschappen, welke voor het leiden van een voetbalgemeenschap van een dergelijke omvang, als waarop „A.D.O." kan bogen, t.w. tact, bekwaamheid, mensenkennis en last but not least, een grote dosis souplesse en inzicht, ten enenmale onontbeerlijk is, is het Bestuur er immer in geslaagd, bijkans onoverkomenlijke moeilijkheden te overwinnen en zich uit de impasse te redden.

Wij kunnen niet anders dan grote bewondering koesteren voor het tactvolle en toch krachtvolle beleid, dat het Bestuur sedert een reeks van lange jaren heeft ten toon gespreid en indien wij, Bestuursleden van onze Supportersschare, van deze plaats af, onze grote confrères, recht hartelijk danken voor de medewerking, welke wij immer van U allen hebben ondervonden, dan geven deze woorden nog maar zeer zwakjes weer onze grote mate van erkentelijkheid jegens Uw geacht Bestuur.

Moge de Vereniging „A.D.O." in het bijzonder nog lange jaren gezegend zijn met een kern van dermate bekwame en harde werkers!

Intussen nogmaals van harte: Proficiat!

Vanzelfsprekend realiseren wij ons volkomen, dat bij de herdenking van een 45-jarig bestaan, niet alleen het huidige Bestuur in het zonnetje dient te worden gezet! Vele prominente figuren heeft „A.D.O." in de loop der jaren in haar gelederen geteld; uitzonderlijk begaafde spelers en leiders; stille werkers, die de gave van het woord misten, doch de Vereniging onschatbare diensten bewezen, de pioniers, welke baanbrekend werk hebben verricht in Elftal- Adspirant-, Reglements- of Kascommissies, enz.

Doch bekwamere pennen dan de onze, hebben hun kwaliteiten reeds belicht en wij menen dan ook, ons op dit terrein maar niet te moeten begeven, al telt onze Supportersvereniging menige figuur, die bladzijden vol met sprankelende herinneringen aan dit Jubileumboek zou kunnen toevoegen.

„*Vrienden van A.D.O.*" hebben wij ons genoemd, maar wij dienen het te constateren, dat nog teveel vrienden van „A.D.O." geen „V.V.A.-ers" zijn! Daarom acht het Bestuur het ten zeerste gewenst, ons Doel en Streven nog eens kenbaar te maken.

Er zullen onder onze lezers ongetwijfeld velen zijn, die het boek van Joris van den Berg en Karel Lotsy, getiteld „Mysterieuze Krachten in de Sport", hebben gelezen en misschien zelfs herlezen.

Daarin wordt meerdere malen een tip van een sluier opgelicht, waaronder het geheim van uitzonderlijke prestaties was verborgen.

In dit verband moet U onze Supportersvereniging ook willen en kunnen bezien.

V.V.A.-er of niet, overal kunt U ongetwijfeld Uwe aanmoedigingskreten doen horen, zodat U zich onwillekeurig afvraagt: Maar welk nut heeft het dan, om lid te worden van de Supportersvereniging, als men alleen maar op enige service kan rekenen?

De vraag stellen, is haar beantwoorden. V.V.A. kent maar al te goed de uitwassen, welke een al te ver doorgevoerd clubchauvinisme met zich kan brengen. V.V.A. wenst vóór alles, haar naam en die van „A.D.O." hoog te houden, bij uit- en thuiswedstrijden. Wij hebben ons verenigd, om elkander te leren kennen en te waarderen, om elkander te doordringen van de grote betekenis, welke een beschaafde supportersschare voor de spelers heeft. V.V.A. leert haar leden, het begrip „Sportiviteit" te vervoegen in al zijn geledingen, tegenslagen op de juiste wijze te dragen en het goede in het spel van de tegenstanders van „A.D.O." te waarderen.

Maar bovenal achten wij het onze taak, om niet te versagen, zonder onderbreking acte de précense te geven en de spelers aan te moedigen, om over het dode punt heen te komen, om hun zelfvertrouwen op te voeren en hun voetbalcapaciteiten in topprestaties om te zetten. Dan, ja dan worden ook de mysterieuze krachten in de sport door ons in het geweer geroepen

en leveren wij mede onze bijdrage aan de successen der spelers.

Ziet U, waarde lezers en lezeressen, dat de taak van zo'n supportersvereniging niet zo eng begrensd is, als U mogelijk wel toescheen?

Mogen vele A.D.O.-leden zich geroepen gevoelen, om toe te treden tot onze Supportersclub. Vrienden van A.D.O. zijn wij allemaal, maar ook voor onze tegenstanders!

Het zal ongetwijfeld velen interesseren, iets te vernemen van het ontstaan der Supportersvereniging en haar geschiedenis.

Reeds in het jaar 1926 werd er een supportersvereniging gesticht, doch deze bleek weinig levensvatbaarheid te bezitten en reeds na verloop van één jaar was zij weder ter ziele.

Niettegenstaande deze mislukte opzet, bleef A.D.O. over een groot contingent supporters beschikken, zij het dan ook niet in georganiseerd verband.

Onze supporters aan de start

Weliswaar zweeft in onze herinnering de persoon van de Heer Peters voor onze geest, die gedurende tal van jaren de man was, die bij uitwedstrijden er voor zorgde, dat een aantal autobussen beschikbaar was, om de supporters mede te vervoeren.

Het duurde tot het jaar 1937, alvorens de Heer Hollegraaf het initiatief nam, om een supportersvereniging te stichten in georganiseerd verband. Hij slaagde in zijn streven en het Bestuur van de toenmalige Supportersvereniging bestond uit de Heren Wiarda, Hollegraaf, Peters, van den Bogert en Vreken. Energiek werden de zaken aangepakt en weldra konden de genoemde Heren er op bogen, iets goeds tot stand te hebben gebracht, hetwelk in een lang gekoesterd verlangen voorzag. Het werd een hechte en sterke organisatie en met grote getale werden de thuiswedstrijden van A.D.O. bezocht en met vele touringcars werd er op uitgetrokken, om de A.D.O.-ers bij uitwedstrijden de nodige bezieling bij te brengen.

Zoals het immer gaat, ging het ook nu: nieuwe leden traden toe, andere bedankten, doch een vaste kern blijft de A.D.O.-kleuren getrouw en weet onder alle weersomstandigheden van geen wijken. Dat zijn de volhardende, trouwe werkers, die vechten voor een ideaal en ook iets weten te bereiken. Het is geen kunst, om zich als supporter in te laten schrijven in tijden, dat het A.D.O. goed gaat, maar juist, als het getij keert, weten wij, dat onze steun meer dan ooit noodzakelijk is.

Dat wij bovendien een open oog hebben voor de noden der voetballers in het algemeen, blijkt wel hieruit, dat het de V.V.A. is geweest, die een Fonds in het leven heeft geroepen, ten einde daaruit de middelen te kunnen ontlenen, om voetballers, die op het groene veld een ongeluk bekomen en hierdoor niet meer in staat zijn, om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, financiële steun te verlenen.

Wij hebben hier het oog op het z.g. „Voetballersfonds". In dit Fonds komen de baten van een bepaald aantal wedstrijden, welke jaarlijks speciaal voor evengenoemd doel worden gespeeld en wel op de Nationale Feestdag — 5 Mei — en de wedstrijden om de „Vrijheidskelk", welke door onze Vereniging beschikbaar is gesteld en reeds éénmaal gewonnen werd door G.V.A.V., S.V.V. en thans in het bezit is van A.D.O.

De grondleggers van dit Fonds zijn de Heren Wiarda, Peters, Hollegraaf, Vreken en Planije en het doet ons veel genoegen, hier te kunnen memoreren, dat alle leden van V.V.A. enthousiast waren, toen het voorstel tot vorming van het Fonds ter tafel werd gebracht en elkeen zich een vurig voorstander betoonde.

Naast de Heren Piek en Staal van de K.N.V.B., hebben thans in het Bestuur van het Fonds nog zitting de Heren Wiarda, Lelyveld, Peters, Bernard en Planije en wij kunnen reeds thans vermelden, dat de verkregen resultaten bevredigend genoemd kunnen worden, doch er zal nog zeer hard gewerkt dienen te worden, om het gestelde doel te bereiken.

Het zou teveel plaatsruimte vergen, om in onze herinneringen terug te roepen al het voetballeed en de voetbalvreugde, welke wij in de loop der jaren hebben mogen beleven.

De hoogtepunten, de kampioensjaren van ons 1e elftal, de dwaasheden, welke daaruit voortsproten, de spanningen, waaraan wij ten prooi waren, de desillusies, welke wij hebben beleefd en de komische noten, welke te noteren vielen. Wij herinneren slechts aan het voetbalbroekje van Wim Koek, trieste wedstrijden met een staartje, zoals 't Gooi—A.D.O., de wedstrijd de Volewijckers—A.D.O., welke in een stortregen werd gespeeld en wij allen tot op ons hemd toe nat, huiswaarts keerden..... met de overwinning

in onze zak, ja, die herinneringen, waarop wij zo vaak nog teren en waaruit wij telkenmale de moed putten, om in tijden van intense tegenslagen, de schouders onder ons werk te kunnen zetten.

Maar laten wij het verleden maar laten rusten en bepalen wij ons thans tot het heden en de toekomst. Het gaat weer goed met A.D.O., na een valse start en A.D.O. telt weer mede en is op dit ogenblik een gevreesde tegenstander geworden. Ofschoon de achterstand op de koplopers vrij groot is te noemen, kan nog veel van het verloren terrein worden ingehaald en met ons allen hopen wij derhalve ons steentje te kunnen bijdragen tot de verkrijging van het gewenste resultaat.

Moge het met de groei en bloei van A.D.O. steeds crescendo gaan en onze Supportersschare blijk moge geven, volkomen voor haar taak berekend te zijn en onze jongens door haar aanmoedigingen tot uitzonderlijke daden kunnen inspireren!

Namens het Bestuur en Leden van V.V.A.

C. L. PLANIJE, Voorzitter

Hoe A.D.O. in 45 jaar groeide!

G. K. VAN VOORTHUISEN

Toen aan mij werd verzocht om voor ons Jubileumclublad A.D.O.'s leven te beschrijven, heb ik dat met beide handen aangegrepen. Niet dat dit een gemakkel'jke taak was, maar je zo echt op papier te kunnen uitleven en dus te schrijven over alles wat je alzo met A.D.O. hebt meegemaakt, lokte me wel. Ik heb wel geen 45-jarig lidmaatschap op mijn naam staan, maar een groot deel daarvan, ruim 30 jaar, heb ik dan toch met A.D.O. geleefd.

Het kan haast niet anders, of dit artikel krijgt min of meer een persoonlijk tintje, maar ik vind het prettiger, ook voor onze hedendaagse leden, herinneringen op te halen, dan een geschiedkundig overzicht te moeten schrijven. Zulks past meer in een gedenkboek, waarbij je dan uiteraard over moet gaan tot het publiceren van alle mogelijke competitiestanden. Dat wordt spoedig droge kost. Ik hoop nu maar, dat hetgeen hierna volgt niet zo is.

Ik heb me voorgesteld A.D.O.'s leven in vier perioden te verdelen, n.l. als eerste periode hoe onze club 15 jaren werd, de daarna volgende drie perioden te verdelen over de terreinen waar werd gespeeld.
Wat de eerste 15 jaren betreft moet ik teruggrijpen naar de historische gegevens die ik put uit ons gedenkboek, dat verscheen bij ons 25-jarig bestaan en waaraan ik ook mocht meewerken. Die eerste 15 jaren waren voor A.D.O. wel heel belangrijk. In die periode is onze vereniging geworden van een clubje dat speelde in de 3e klasse van de toenmalige „Haagsche Voetbalbond" tot een flinke 2e klas vereniging van de Nederlandsche Voetbalbond.
In die jaren dus heeft A.D.O. wat je noemt vaste grond onder de voet gekregen. Dat daarvoor heel hard gewerkt is, zal men kunnen begrijpen. Hulde daarom aan die mensen, die daaraan hebben medegewerkt.
Voor een duidelijk overzicht nu nog even een stukje geschiedenis.
A.D.O. speelde in 1905 in de 3e klas van de H.V.B., raakte in financiële moeilijkheden en trok zich terug uit de Bond. De spelers sloten zich aan bij het toenmalige D.O.V., maar men bleef ook voor A.D.O. zijn contributie betalen. In stilte bleef dus de club bestaan en men besloot zo spoedig mogelijk A.D.O. weer te laten herrijzen. Het volgende seizoen gebeurde dat dan ook.
In het seizoen 1907—'08 werd A.D.O. kampioen van de gehele 3e klas, maar van promotie naar de 2e klas wilde men niets weten. Men achtte zich niet sterk genoeg. Een wel heel bijzonder besluit. Toen in het daarop volgende seizoen A.D.O. wederom kampioen werd, besloot men ons elftal bij uitzondering maar meteen in de 1e klas te plaatsen met het gevolg, dat opnieuw het kampioenschap werd behaald. Het eigenaardige was, dat A.D.O. geen gebruik maakte van de promotiemogelijkheid om naar de N.V.B. over te gaan en H.V.B.'er bleef.
Het seizoen 1912—'13 was voor rood-groen, of beter gezegd rood-zwart, want A.D.O. speelde in rood-zwarte shirts (verticaal gestreept) wel een heel succesrijke periode. Men speelde toen met 3 elftallen, die allen kampioen werden. Bekende namen uit die tijd, die nu nog voorkomen, zijn o.a. Han Nijhuis, Bernard Philipsen, Henk de Vries, Antoon en Koos van Leersum, Nelis Roest, Theo van Es, Wart Nijhuis. Als ik er enkelen niet noem die daar recht op hebben, dan is dat onkunde.
Van de overleden leden noem ik Dorus van Zee, Piet Roosendaal, Leen Nijhuis en Joop Pijnappel.
Er werd in die tijd gespeeld op een terrein aan de Laan van Meerdervoort. Toen in 1913 A.D.O. overging naar de N.V.B., werd een nieuw terrein bespeeld in dezelfde buurt, n.l. in de Westduinen. Onze vriend Roest was toen voorzitter en wijlen Leen Nijhuis secretaris-penningmeester. Alweer werd A.D.O. kampioen, maar de promotie lukte niet.
Toen kwamen er donkere wolken over de wereld en in 1914 brak de oorlog uit. Hoewel wij gelukkig buiten de oorlog bleven, was onze weermacht toch onder de wapenen geroepen. Er werd toen een nood-competitie

ingesteld zonder promotie- of degradatiemogelijkheden.
De daarop volgende jaren ging ondanks de oorlog alles weer normaal verder en in 1918, het laatste jaar van deze verschrikkelijke strijd, werd A.D.O. kampioen. De promotiewedstrijden brachten succes en dus werd onze vereniging 2e klasser.
Ik moet nog even vermelden, dat ons clubcostuum nu geheel wit was. Wel helder, maar een schrik voor de huisvrouw.
Het was in die periode dat ik mij als lid voor A.D.O. opgaf en vanaf dit tijdstip ga ik dus over op persoonlijke belevenissen.
Toen nu A.D.O. 2e klasser was geworden, moest uitgezien worden naar een andere speelgelegenheid. Nu deed zich het feit voor, dat aan de Nieuwe Parklaan een terreincomplex beschikbaar kwam. Kom ik dus aan de periode Nieuwe Parklaan.

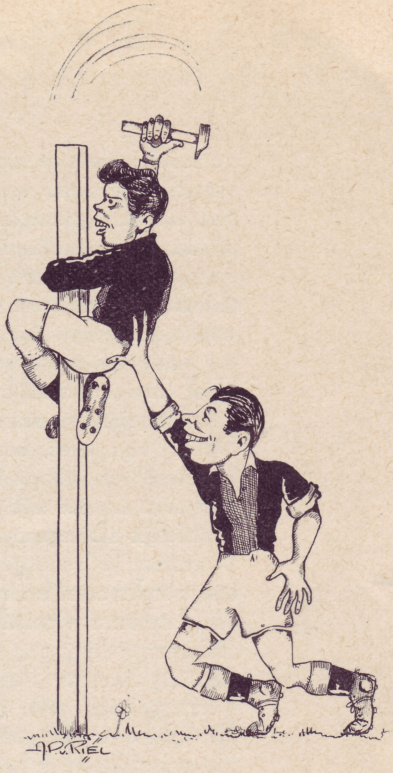
Dertig jaren geleden op het Newtonplein
A.D.O.'ers plegen voetbalpolitiek

Het was zo, dat op die velden gedurende de wereldoorlog de hier geïnterneerde Engelse militairen hun sport beoefenden, zowel Rugby als Voetbal. Toen nu in 1918 na afloop van de oorlog deze soldaten weer naar „hun „home" gingen, kwamen deze velden vrij. Er werden drie velden aangelegd en men besloot deze toe te kennen aan drie kampioensverenigingen, n.l. V.C.S., R.V.C. en A.D.O.

V.C.S. en R.V.C. zijn ook nu nog onze buren. V.C.S. was in die tijd de club van Jan de Boer. Hij was 't die op de spilplaats zijn elftal op vurige wijze aanvoerde.
Nu nog steeds een actief bestuurslid van de Onderafdeling 's-Gravenhage.

R.V.C. was de vereniging van Kees de Graaf en de gebroeders Peters, om er maar een paar te noemen.

Die verhuizing deed AD.O. geen kwaad, want met fraaie cijfers werd het kampioenschap van de 2e klas behaald. Bij uitzondering geef ik hier de eindstand van deze competitie.

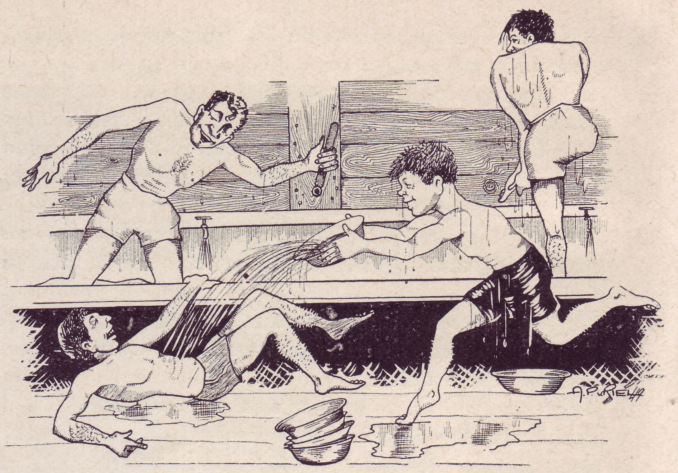
Doelpalen zetten op de Parklaan

A.D.O.	18	11	4	3	26	34—15
C.V.V.	18	9	5	4	23	27—20
O.D.S.	18	10	3	5	23	23—20
Fortuna	18	6	7	5	19	21—14
Neptunus	18	6	7	5	19	21—14
D.H.C.	18	8	3	7	19	28—24
Dordrecht	18	5	7	6	17	19—23
Unitas	18	5	7	6	17	25—32
V.C.S.	18	5	3	10	13	28—28
Xerxes	18	—	3	15	3	11—42

Door dit kampioenschap ging A.D.O. rechtstreeks over naar de toen bestaande Overgangsklasse. Door de N.V.B. was in 1919 wijziging in de klasse-indeling gebracht. In plaats van twee 1e klas afdelingen A en B werd één afd. 1e klas gemaakt, terwijl daarnaast een overgangsklasse werd ingesteld. Er bestonden toen geen promotie- en degradatiewedstrijden.
Om nu over het verenigingsleven in die tijd te spreken moet ik zeggen, dat dit een heel gezellige tijd was. Ik denk bijv. aan de Zondagavonden in „Hotel van Zeben" in de Wagenstraat, later verbouwd tot „Hof van Holland". Het was daar, dat 's avonds nà de wedstrijd een vaste kern A.D.O.-ers elkaar opzochten. De massa was aan het biljarten, terwijl daar tussen door de belevenissen van de dag werden besproken.
Prettig waren ook de Donderdagavonden op het Newtonplein. 's Zomers speelde daar de Harmoniekapel en A.D.O. was daarbij tegenwoordig. Op een vaste plaats, n.l. hoek Newtonplein—Cartesiusstraat kwam men bijeen. De muur van de kloostertuin was daarvoor een welkome gelegenheid en tegen die muur stonden dan een rij A.D.O.-ers en er is daar heel wat

gelachen. Veel plezier heb ik gehad over de verhalen van de opera. Er waren bij A.D.O. een aantal mensen, die als figuranten meewerkten bij de opera. Wat zij daar meemaakten was volop het aanhoren waard en vooral wijlen Piet Roozendaal was sterk in het vertellen. Een nadeel van dat figureren was, dat het nogal dorst opwekte en om deze te lessen nam men nu eenmaal geen water. Van de z.g. bijverdienste bleef dus niet veel over.
Ons dagelijkse bestuur bestond in die tijd uit: wijlen Dorus van Zee, voorzitter; Antoon van Leersum, secretaris en Joop Winterkamp, penningmeester.
Het was in die tijd voor onze spelers lang niet zo geriefelijk als tegenwoordig.
Wanneer je 's morgens moest spelen, dan ging je als aanvoerder eerst naar de Chasséstraat waar de familie van Leersum woonde. Daar was het speelmateriaal aanwezig. Je kreeg dan twee ballen mee en ging richting Nieuwe Parklaan. Op die velden aangekomen zag men geen doelpalen. Deze waren van alle drie clubs in de gezamenlijke kleedtent opgeborgen. Na ons gekleed te hebben moesten eerst de doelpalen worden opgezet. Dat was een hele sjouwerij. Als aanvoerder moest je vooral een wakend oog op de ballen houden, want de Scheveningse jeugd wist daar wel raad mee. Het was ook wel verleidelijk, zo'n echte grote voetbal. Voordat de ballen aan de spelers werden gegeven moesten eerst de doelpalen compleet opstaan, hoogstens kon je de tegenpartij een balletje laten trappen. Doelnetten werden niet gebruikt. Bij hoge uitzondering, als het eerste elftal vlak nà je speelde, mocht je ze gebruiken. Het was dan ook wel eens twijfelachtig of een doelpunt al of niet moest worden toegekend. Werd er nà de gespeelde wedstrijd niet meer van het veld gebruik gemaakt, dan moesten eerst de doelpalen weer worden opgeborgen. Dus wie het laatst speelde moest de palen wegbrengen. Dit gold ook voor het eerste elftal. Toch wel een heel andere tijd. Ons clubcostuum was intussen het bekende rood-groen geworden.
Prettige herinneringen heb ik ook aan de diverse feestavonden, die eigenlijk het prettigst waren toen we ze nog in kleine zalen konden vieren.

Ik moet ook nog even memoreren dat het op de Parklaan was, dat A.D.O. voor het eerst een trainer had. Dank zij de medewerking van H.V.V., waarvan we altijd veel sympathie hebben mogen ondervinden, kregen we één avond in de week de beschikking over Fred Warburton. Hij was een van de bekendste oefenmeesters van ons land en de eerste Engelse trainer. Een fijne kerel, die verleden jaar in zijn geboorteland is overleden.
Wat de grootte van onze vereniging betreft zij nog vermeld, dat werd gespeeld met vijf elftallen. Voor het eerst werd een adspirantenelftal samengesteld. In totaal dus zes elftallen.
Ik zou nog veel meer kunnen vertellen uit die tijd, maar dan zou mijn artikel een boek worden en dat

Waterballet aan de Wassenaarseweg

kan niet. Het is daarom dat ik nu overstap naar de periode Wassenaarseweg.

Het was op 24 September 1922, dat Mr. Droogleever Fortuyn met het doorknippen van een lint A.D.O.'s nieuwe terrein aan de Wassenaarseweg opende. Hier kregen wij voor het eerst een speelveld, dat wel een geheel andere sfeer bracht dan men voordien gewend was. Op alle velden waar tot nu toe gespeeld was speelden we naast andere verenigingen en misten zoiets als een eigen omgeving. We waren nu echt „thuis". Dat veld lag heus maar niet zo speelklaar, toen het werd gehuurd, verre van dat. Het was een stuk weiland waar in het midden, n.l. in het verlengde van het veld, een z.g. droge sloot of beter een grote greppel liep. Dat moest eerst allemaal gedempt worden en dat was niet eenvoudig. Met eigen krachten is dat ter hand genomen en er is daar mooi werk verricht. Voor het eerst kregen we ook een eigen clubtent.
Stromend water was niet aanwezig maar er werd een pomp geslagen en als die pomp goed vochtig werd gemaakt dan kwam er heus water uit. Het was in die clubtent 's avonds na de training of na afloop van de wedstrijden een heel natte bedoening. We hadden blikken schaaltjes en die werden volgepompt en als het zover was begon het lieve leventje. Wat is daar met water gesmeten, maar vooral wat is er daar gelachen. Iedere avond gingen we naar het veld om een balletje te trappen en dat gebeurde heus niet in voetbaltenue. Dat ging allemaal maar zo in colbertje of overhemd en met gewone schoenen aan. Dat je in die tijd gauw door je „sloffies" heen was, is te begrijpen. Als het donker werd begon de grote pret. Wij, en daar waren hele kerels bij, speelden dan verstoppertje. Erg flauw, zult U zeggen, maar wij hadden de grootste lol.
Wat de sportieve prestaties betreft, nu die waren niet erg denderend. Zoals ik reeds schreef speelden we in de overgangsklas.
Bepaald was nu, dat de drie laagst geplaatste clubs

moesten degraderen en dat lot trof V.U.C., V.V.A. en A.D.O. Dus kwamen we weer in de 2e klas terecht.
Het was op de Wassenaarseweg, dat de gebroeders Tap voor het eerst voor onze vereniging uitkwamen. Beiden waren afkomstig van V.I.O.S. Zij vormden onze linkervleugel, waarbij Willem de buitenplaats bezette. Gerard speelde linksbinnen, maar reeds toen pasten zij de „switch" toe. Zij waren volkomen op elkaar ingespeeld, met Wim als de grote uitblinker. Wat deze als linksbuiten presteerde was van zodanige opvallendheid, dat hij al spoedig de aandacht trok van de Technische Commissie. Prachtige doelpunten werden er door hem gemaakt en hier kwam Wim Tap tot de grote speler die hij geworden is.
In de achterhoede zorgde het fameuze backstel van Es—de Jong ervoor, dat het aantal tegenpunten tot een minimum werd beperkt.

In het seizoen 1923—'24 werd A.D.O. kampioen van de 2e klas. De overgangsklas was inmiddels opgeheven en A.D.O. moest promotiewedstrijden spelen tegen O.D.S., dat zijn plaats in de 1e klas wilde behouden en de andere kampioen, Unitas. Maar het lukte niet en Unitas was de gelukkige.

In 1924 leed A.D.O. een groot verlies door het overlijden van Th. van Zee, een man aan wie onze vereniging heel veel te danken heeft gehad. Zowel als voorzitter en als speler waren zijn verdiensten groot. Het seizoen 1924—'25 werd er een, dat door onze leden die het hebben meegemaakt niet spoedig zal worden vergeten. We werden wederom kampioen. Wat was het moreel toch goed ook in die tijd. Men wanhoopte niet, maar zette door en met succes. Zo werd toch weer de bovenste plaats bereikt. Weer werden er promotiewedstrijden gespeeld. Het ging tussen het oude V.O.C. en D.H.C. Uiteindelijk behaalden V.O.C. en A.D.O. een zelfde aantal punten. Het eerste klasseschap lag dus wel voor het grijpen. Er werd bepaald, dat de beslissingswedstrijd in Haarlem op het terrein van H.F.C. zou worden gespeeld. Een grote aanhang trok mee. De eindstad was 1—1, dus moest er verlengd worden en dat gebeurde met $4 \times 7\frac{1}{2}$ minuut. Onder ondragelijke spanning bleef de stand gelijk. Geen resultaat dus.
Opnieuw werd een beslissingswedstrijd vastgesteld, nu op het terrein van „Haarlem". Ik zal geen verslag geven van deze voor beide partijen zenuwslopende wedstrijden. Weer was de eindstand 1—1 en weer moest er worden verlengd. Weer leek alles er op, dat opnieuw geen beslissing zou vallen, toen in de laatste seconden van de laatste verlenging onze links-back de bal met de hand bewerkte. Penalty! Dat was het enige besluit wat de scheidsrechter kon nemen. Groosjohan, V.O.C.'s international, plaatste zich achter de bal en een vreugdedans der Rotterdammers was het resultaat. Weer greep A.D.O. er naast en bleef V.O.C. in de 1e klas.

We hadden zo gehoopt dat in het seizoen toen ons 20-jarig bestaan werd gevierd, we ook eerste-klasser zouden zijn, maar het mocht niet lukken. Door de dood verloren we één van onze beste leden, n.l. Bertus van Es. Vooral als lid van de elftal-commissie deed van Es zeer verdienstelijk werk. Het was het laatste seizoen dat wij aan de Wassenaarseweg speelden. Bouwplannen waren oorzaak dat naar een ander terrein moest worden uitgekeken. Nieuwe zorgen kwamen ons dus weer plagen. Het zo moeilijk lijkende vraagstuk werd echter op een verheugende wijze opgelost. Bij de aanleg van het Zuiderpark had men ook een complex voetbalterreinen in het plan opgenomen en daar kreeg A.D.O. een nieuwe huisvesting.

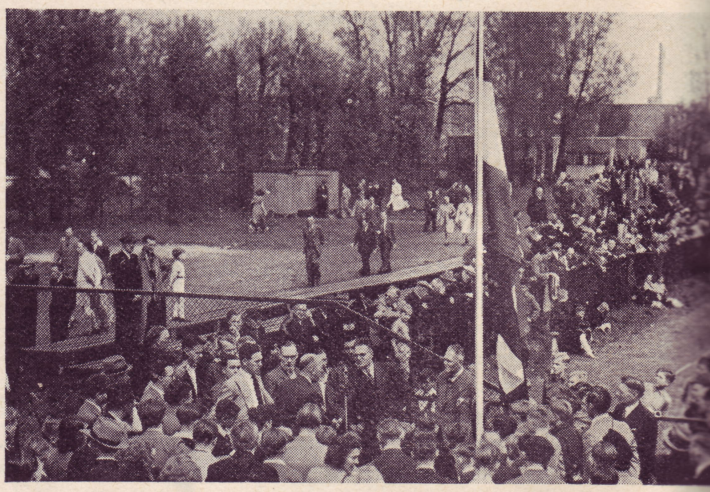
Hiermede ben ik gekomen tot het laatste gedeelte van mijn overzicht, en wel de Zuiderpark-periode.
Als ik met dit gedeelte begin dan is dat wel met heel veel genoegen. Op deze terreinen heeft A.D.O. geschiedenis gemaakt. Hier werd het lang begeerde eerste klasse-schap behaald, hier werden we afdelingskampioen en als de kroon op alles het landskampioenschap en dat zelfs tweemaal achtereen.
In het Zuiderpark waren we dan voor het eerst goed „thuis". Nu geen dreigementen meer om door stadsuitbreiding weer spoedig te moeten opbreken. Wel was het zaak te zorgen op sportief gebied ons beste beentje voor te zetten. Zo'n terreinencomplex stelde natuurlijk financiële eisen en dus moesten de prestaties er zeker naar zijn.
Voordat ik nu de resultaten ga bespreken wil ik even blijven stilstaan bij de persoon Mr. Droogleever Fortuyn. Hij toch is de grote man geweest, die de stoot heeft gegeven tot het stichten van het Zuiderpark. Wat dit park voor Den Haag betekent is maar niet met een paar woorden te zeggen. Het is vooral voor de arbeidersklasse een oord geworden waarvoor wij niet dankbaar genoeg kunnen zijn.
Zijn prachtige vijvers, zijn schitterende beplanting, het openlucht zwembad, maar vooral ook de speelweide, dat alles is een kostbaar bezit. Voeg ik daarbij de vele aangrenzende sportvelden, dan is hiermee duidelijk gemaakt wat wij allen aan wijlen de Heer Droogleever Fortuyn te danken hebben.
Hij was het, die ook op 18 October 1925 onze velden opende. Wat een rijkdom! Drie mooie speelvelden in de buurt waar de meeste van onze leden woonden. Het kon niet mooier. Het zag er wel heel anders uit dan nu. Met vereende krachten werden er wat zitplaatsen getimmerd en verder stond alles langs het lijntje. We hadden onze clubtent van de Wassenaarseweg meegenomen, het was dus alles nog echt primitief, maar reuze-gezellig.
In dat eerste seizoen op het Zuiderpark sloegen we in de 2e klas geen slecht figuur. We eindigden n.l. op de tweede plaats achter C.V.V. Alles wees er dus op, dat A.D.O. opnieuw een aanval deed op de poorten van de eerste klasse. Wel een bewijs van het goede moreel van ons elftal.

En nu kom ik tot de belangrijkste periode van ons bestaan. Het seizoen 1926—1927 zal werkelijk met „gulden" letters in onze geschiedenis kunnen worden verwerkt. Het was in dat seizoen, dat A.D.O. eersteklasser werd.
Eindelijk was gebeurd wat ons al enige malen zo dichtbij had geschenen, maar toch weer ver weg bleek. Een ware geestdrift maakte zich van spelers en aanhangers meester, toen succes op succes kwam. Het was op een zeker moment zo, dat A.D.O. 13 wedstrijden zou moeten winnen om zeker te zijn van promotie naar de eerste klas. En alle 13 wedstrijden werden achter elkaar gewonnen. Het waren 9 uitwedstrijden en 4 thuis. Uit dit alles blijkt dus duidelijk, van welk een kracht ons eerste elftal was. Onze grote rivaal was H.D.V.S., met O.D.S. als gevaarlijke derde. Met twee punten voorsprong op de Schiedammers en drie punten op de Dordtenaren werd A.D.O. kampioen.

Nu nog de promotiewedstrijden. Het Leidse A.S.C. stond onderaan in de eerste klas en D.H.C., de club die met ons steeds in de tweede klas een voorname rol had gespeeld, zou ook een kans wagen. De eerste wedstrijd was D.H.C.—A.S.C. in Delft en dat werd een gelijk spel. Erg gunstig voor ons natuurlijk. En toen kwam de wedstrijd A.S.C.—A.D.O. Leiden werd compleet door Hagenaars overstroomd. Hele karavanen fietsers trokken naar de Sleutelstad. Het elftal bestond die dag uit de volgende spelers: Quax, van Es, van Dam, Philipsen, Kloos, O. van Soldt, van der Meer, Eembergen, W. Tap, G. Tap en J. van Soldt. Het werd een spannende strijd, die uiteindelijk door ons met 2—1 gewonnen werd. Een kostbare overwinning dus. De spanning steeg. Zouden we het halen?
Toen volgde de eerste thuiswedstrijd tegen D.H.C. Alles was gedaan om zoveel mogelijk mensen te ontvangen. Hulptribunes, wagens, kortom niets was onbeproefd gelaten om de strijd te kunnen volgen.
Een prachtige 3—0 overwinning was 't resultaat. We waren zo'n beetje gek van vreugde. Nu stonden we werkelijk met één been in de eerste klas.

De strijd in Delft, die een week later plaats vond, was wel van de allergrootste betekenis.
Ik zal deze wedstrijd nimmer vergeten en zo zal het ook de andere A.D.O.-ers gegaan zijn.
Het was D.H.C., dat in deze belangrijke wedstrijd de leiding nam na plm. 20 minuten spelen. A.D.O. hield echter vol en al spoedig bracht Jan van Soldt met een prachtig doelpunt de partijen weer op gelijke voet. Met deze stand kwam ook de rust. Daarna pakte A.D.O. de zaken nog energieker aan en was sterk in de aanval en zowaar lukte het aan Henk van der Meer om met een keurig schot de stand op 1—2 te brengen.
Toen kwam D.H.C. met de moed der wanhoop naar voren en we durfden haast niet meer te kijken. De spanning raakte werkelijk ten top. Als een geweldige opluchting klonk het eindsignaal en A.D.O. was eersteklasser.

Ik meende bij uitzondering van deze wedstrijden iets meer te moeten schrijven. Daarvoor waren ze ook te belangrijk. De bal waarmede de grote strijd werd gestreden ging als trophee mee naar Den Haag. Daar was de ontvangst enorm. Met muziek voorop en in open rijtuigen gezeten gingen spelers en officials met hun dames naar de Dierentuin. Als lid van de elftalcommissie mocht ik deze rit meemaken en was dus van deze triomfale tocht getuige. Om nooit te vergeten.
Het eerste seizoen dat wij in de eerste klas speelden bereikten we de vierde plaats, geen slecht debuut dus. Intussen kreeg ook de aanblik van ons terrein een

Het hijsen van de bondsvlag, door het K.N.V.B.-bestuurslid de heer W. H. A. Burgwal

ander aanzien. Er kwamen nieuwe tribunes, vooral de „overdekte" was een grote aanwinst. Voor ons clubleven was vooral van grote betekenis de bouw van een nieuw clubgebouw. Voorheen hadden we alleen een kleedtent met een bekrompen gelegenheid voor het gebruiken van een consumptie. Nu een gebouw, waar we konden vergaderen, clubavonden werden georganiseerd, waar de diverse clubgebouwcommissies heel nuttig werk deden en wat het innerlijke clubleven in gunstige richting dreef. Eén kostbaar bezit, dat eigenlijk alweer te klein is geworden en er nieuwe plannen op stapel staan terwijl ik dit schrijf. De commissie „Nieuw Clubgebouw" doet in dit opzicht voortreffelijk werk.
Ik moet nog vermelden dat wij ook door de dood een paar flinke slagen kregen. Dat was allereerst Piet Roosendaal, een speler die voor A.D.O. heel wat doelpunten scoorde, maar ook een grote plaats innam in het verenigingsleven. Zowel in het bestuur als in andere commissies deed hij nuttig werk. Piet had een grote dosis humor en wij ouderen hebben heel

wat om deze opgeruimde kerel gelachen. Later was het overlijden van Leen Nijhuis een zwarte dag in ons clubleven. Leen, een broer van Han, ons ere-lid, en van Wart, onze terreinverzorger. Ook hij was een man van de oude garde. Gaf zijn krachten als speler en als bestuurslid. Een man die veel voor onze vereniging heeft gedaan.
Zo waren er „ups and downs", ook wat de resultaten betreft van ons 1e elftal.

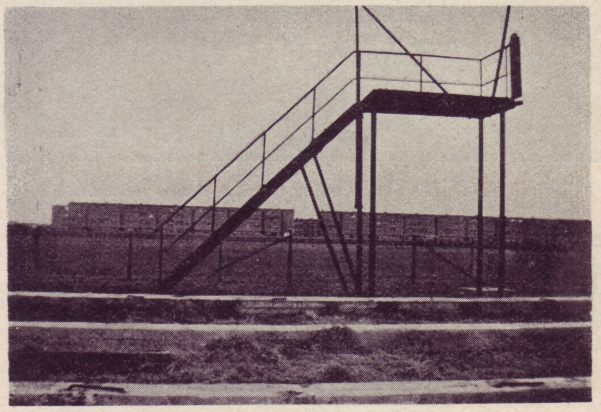
Ik wil nog even blijven stilstaan bij ons 25-jarig bestaan. Op luisterrijke wijze is dit jubileum door ons gevierd. Er kwam een gedenkboek, dat voor velen nog een kostbaar bezit is. In het „Hof van Berlijn" in de Papestraat werd voor onze leden een intieme avond belegd. Daar werd gegeten en gedronken en dan weet U het wel. De vreugde steeg ten top. In het „Victoria Hotel" in de Spuistraat werd een grootse receptie gehouden, de avond daarna werd een diner aangeboden aan onze mede-eersteklassers.
Tot besluit van dit alles werd in de „Dierentuin" een revue gespeeld door eigen leden, onder de titel „Bravo A.D.O.", welke geschreven werd door Wouter Loeb. Een prachtavond en een waardig besluit van de herdenking van ons 25-jarig bestaan. En zo ging ook voor A.D.O. het leven verder.

Het aantal internationals dat A.D.O. leverde was gestegen tot vijf, n.l. W. Tap, G. Tap, C. Quax, H. Breitner en M. Weber. De naam van onze vereniging had dan ook alom een goede klank. Ik zal niet stilstaan bij elk jaar dat A.D.O. in het Zuiderpark speelde, dat gaat nu eenmaal niet, maar er kwam nog een periode, dat A.D.O. op aller lippen lag en dan bedoel ik speciaal op voetballend Den Haag. Jammer, heel jammer was dat zulks gebeurde in een tijd, die we nimmer zullen vergeten, als een periode dat de wereld in een vreselijke oorlog was gewikkeld.

Het was Mei 1941, dus een jaar nadat voor ons land de oorlog begon, dat A.D.O. het afdelingskampioenschap behaalde. De schaduwen van de oorlog waren echter oorzaak dat op dit feestelijk gebeuren de domper werd gelegd. Dat kampioenschap werd ons heus maar niet zo in de schoot gelegd. Twee beslissingswedstrijden tegen D.H.C. waren nodig om de titel in de wacht te slepen. Vijftigduizend mensen waren in het Feyenoord-Stadion getuige van een prachtige, enerverende strijd, die door ons met 3—1 werd gewonnen.

Het elftal dat dit fraaie succes bereikte bestond uit: Wim Koek, Herman Choufoer, Aat de Jong, Ben Tap, Aat van Kampen, Rinus Loof, Gerrie Vreken, Elie de Heer, David Westhoven, Joop Eversteyn en Wim Neuteboom. Voor onze trainer Wim Tap een heel mooi succes.
En of dit succes nog niet genoeg was, kwamen in de seizoenen 1941—'42 en 1942—'43 twee kampioenschappen van Nederland. Nogmaals zeg ik, hoe jammer het was dat dit allemaal gebeurde in een tijd, dat we toch heus niet in een grote feestroes konden raken, daar waren de tijden te ernstig voor en werd er te veel geleden.
Mooi was dit resultaat, omdat dit bereikt werd met een elftal dat op één speler na, geheel bestond uit oud-adspiranten. Nu kwam pas goed naar voren hoe zegenrijk het jeugdwerk is. Voor ons ere-lid Han Nijhuis, die de grondslag voor het adspirantenwerk heeft gelegd, een grote voldoening. Allen die hem gevolgd hebben verdienen zeker ook onze dank.

Ook mag in dit artikel niet vergeten worden het 40-jarig bestaan van onze vereniging. Het had niet in een ongunstiger tijdsperiode kunnen vallen als nu gebeurde. 5 Februari 1945 vond dit feit plaats. Op dat moment heerste er in Westelijk Nederland en vooral in de grote steden hongersnood .Overal waarde het spook van ziekte en dood rond.
Begrijpelijk dus dat dit geen tijd was om feest te vieren. Toch wilde men iets doen en besloten werd om onze leden een warme maaltijd aan te bieden. Dat was helemaal niet eenvoudig. Dank zij enige zaken-

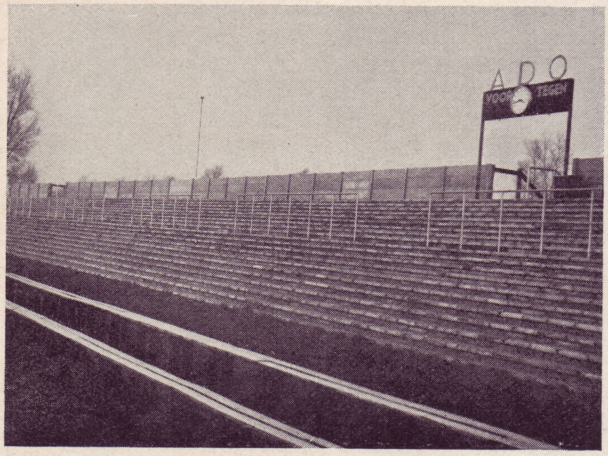

Wat overbleef van de „Lange zij"

relaties is het toch gelukt en zo gebeurde het dan, dat een grote schare in het clubgebouw aanwezig was om eens een enkel keertje genoeg te kunnen eten. Vele jongeren, voor wie het gevaarlijk was op straat te komen, waagden het en zo werd het 40-jarig bestaan toch een feestdag en wel een, die we niet gauw zullen vergeten.

Voordat ik nu aan het besluit van mijn 45-jarig overzicht kom voel ik mij verplicht om nog een tweetal namen te noemen van leden, die ons ontvielen. Als ik de naam Elie de Heer noem, dan ziet iedereen weer de hardwerkende en nooit vermoeiende Elie voor zich. Een speler, die vooral ook in de kampioensjaren heel veel succes heeft gehad. Door een zeer ernstige ziekte werd dit jonge leven in enkele dagen gesloopt. Als ik de tweede naam noem dan zal dat voor velen misschien niet zo heel veel zeggen, maar voor ons, die hem gekend hebben, zoveel te meer. Bliek was geen

speler, maar een lid waar we trots op waren. Als bestuurslid en ook als lid van de elftalcommissie heeft Bliek prachtig werk gedaan. Zijn naam blijft in onze vereniging voortleven, ook al door zijn zoon Rinus, die nu als bestuurslid het werk van zijn vader voortzet.
Ik zou nog veel meer kunnen schrijven en ik denk bijv. aan de lagere elftallen, waar ik niets over geschreven heb. Niet dat deze elftallen niet belangrijk genoeg zijn, verre van dat, maar daar was nu eenmaal geen beginnen aan. Ik zelf heb juist de meest prettige herinneringen als speler van de lagere elftallen.

Trots prijkt A.D.O.'s naam boven de eigen accommodatie

Ook onze veteranen heb ik met rust gelaten en ook die hebben in de loop der tijden heel wat wedstrijden gespeeld. Zelf speelde ik plm. 20 jaren met onze oudjes mee en in 't bijzonder denk ik aan de wedstrijden om de K.E.V.E.A.-beker. Een fijne tijd!
Dan onze adspiranten. Een stuk geschiedenis op zich zelf. Zo zou er nog heel veel geschreven kunnen worden, maar ook andere artikelen hebben recht op plaatsruimte.
Mijn overzicht zou niet volledig zijn, als ik niet schreef over de uitbreidingen, die op ons terrein plaats vonden.
Voor dat daar aan begonnen kon worden is er wel zo het een en ander gepasseerd.
Daar was allereerst de slechte toestand van ons speelveld. Dat kon zo niet blijven en besloten werd dan ook dat onze velden geheel zouden worden omgeploegd en ze weer goed bespeelbaar moesten zijn. Daarbij kwam nog de afkeuring van onze grote staantribune alsmede van de zittribunes die naast en voor de „overdekte" stonden. Alles bij elkaar een heel ingrijpend werk.

Het speelveld in orde brengen gaf geen grote moeilijkheden, wel de opbouw van nieuwe tribunes. Er is heel veel geconfereerd en veel is er in de pers over deze kwestie geschreven, maar een feit was het, dat we twee seizoenen niet thuis konden spelen. Dank zij de zeer gewaardeerde medewerking van V.U.C. mochten we daar onze wedstrijden spelen. Dit gold ook voor enige lagere elftallen.
Al hadden we dank zij V.U.C. met onze wedstrijden geen moeilijkheden, toch waren we erg blij dat besloten werd nieuwe tribunes op onze terreinen te bouwen en terugkeer naar het Zuiderpark mogelijk was. Dit als gevolg van een contractvernieuwing.
Wat het uiteindelijk geworden is, zult U allen gezien hebben. We zitten er wat je noemt „best bij", al bedoel ik niet de financiële zijde van deze zaak. Alles heeft veel geld gekost, maar is nu ook ons eigendom.
Heel veel dank zijn wij verschuldigd aan een aantal leden en donateurs, die avond aan avond in touw waren om de zaak tijdig klaar te krijgen, maar daarom niet alleen, ook dat door hun werk de financiële uitgaven belangrijk beperkt bleven.

Als ik dan deze herinneringen besluit, is mijn oprechte wens, dat het mij gelukt is U een indruk te hebben gegeven van alles wat er alzo in die 45 jaren is gebeurd. Ik sprong wel eens van de hak op de tak, maar mijn bedoeling was om allen die nu lid zijn eens te vertellen hoe ik met A.D.O. ben opgegroeid en nu hoop ik maar, dat zij evenveel genoegen van hun lidmaatschap zullen hebben als dat met mij het geval is geweest. Maar laten zij net als wij ouderen ook de tegenslagen aanvaarden. Uit mijn geschiedenis is wel gebleken dat deze overwonnen werden. Als wij allen het zo bezien en daarnaar handelen, dan gaat A.D.O. nog een heel goede toekomst tegemoet.
Aan het hedendaagse bestuur mijn hartelijke felicitaties met het 45-jarig bestaan en aan al onze leden ook op sportief gebied veel succes verder toegewenst.

W. VAN DAM

C. QUAX

TH. VAN ES

29 MEI 1927

J. KLOOS

O. VAN SOLDT

B. PHILIPSE

H. VAN DER MEER

A. D. O.

EERSTE KLASSER

J. VAN SOLDT

G. TAP

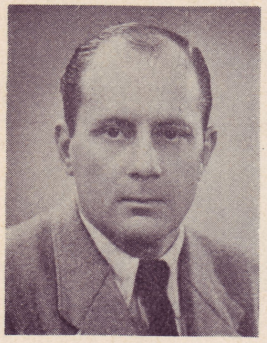
W. TAP

A. VAN EEMBERGEN

ONZE INTERNATIONAALS

WIM TAP

Van onze internationaals is Wim Tap wel de bekendste met zijn 33 landenwedstrijden die hij gespeeld heeft, waarvan 18 maal midvoor, hetgeen geloof ik wel een unicum is in het nationale team. Verder speelde hij op alle plaatsen in de voorhoede, uitgezonderd de rechtsbuitenplaats, wel een bewijs dat hij over meer dan gewone capaciteiten beschikte om op al deze plaatsen behoorlijk te kunnen spelen. Vele van de ouderen onder ons herinneren zich die tijd, waarin het bekende liedje gezongen werd van: Trap, Tap, trap dan toch, Tap. Hij heeft dus ook de primeur gehad van als sportman door een grote schare bezongen te worden. Zelfs in z'n meest populaire tijd was Wim Tap een prettige, bescheiden jongen, wars van dikdoenerij en aanstellerij, een tijd reeds lang voorbij en waaraan ik vaak met veel genoegen en soms met een tikje weemoed terug denk.

KEES QUAX

Vervolgens Kees Quax, onze keeper, met drie wedstrijden voor het nationale team, een keeper met uitzonderlijke kwaliteiten en brillante stijl, die in die jaren ook zijn bewonderaars gelegenheid te over gaf om te rillen en te jubelen. Hij was klemvast als geen ander en in staat de meest fantastische reddingen te verrichten, een waarlijk groots doelverdediger.

GERARD TAP

Eenmaal was het Nederlands elftal zeer ge-Tapt, n.l. in de wedstrijd Italië—Nederland in 1928. Toen speelde naast Wim Tap, zijn broer en mijn oude vriend Gerard Tap. Een speler, die alle klassen van het Nederlandse voetbal doorlopen heeft, een van onze spelers die mede A.D.O. in de eerste klasse heeft geholpen. Gerard had een fabelachtige techniek en insiders herinneren zich nog wel de bijna feilloze balbehandeling van Gerard. Een prettige bescheiden vriend, die zich er niet op laat voorstaan, dat hij zo'n groot aandeel heeft gehad in het werk, dat verzet moest worden om het grote doel: A.D.O. eerste klasser te maken, te verwezenlijken. Een voorbeeld voor velen.

HENK BREITNER

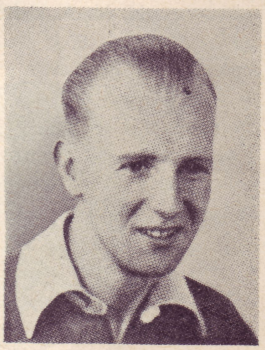
Dan Henk Breitner, links half. Henk speelde vijf wedstrijden in het Nederlands elftal. Hij had echter als grote concurrent voor de oranjetrui van Heel uit Feyenoord. Breitner was een zeer lastige tegenstander, uiterst moeilijk te passeren en practisch nooit geheel af te schudden. Dat was Breitner: klein, maar onvermoeibaar.

Mauk Weber, de stoere achterspeler, heeft 26 interlandwedstrijden op zijn naam staan. Hij debuteerde op 17-jarige leeftijd in de Nederlandse keurploeg, maar werd reeds op jeugdige leeftijd door een blessure uitgeschakeld. Hij was een bijna onoverkomelijk struikelblok voor de aanvallers en hij heeft in zijn tijd vaak geholpen de overwinning voor de nationale ploeg veilig te stellen, zoals destijds te Parijs. Een groot speler, die jammer genoeg veel te jong van het voetbaltoneel verdwenen is.

MAUK WEBER

A.D.O. heeft nog een achterspeler voor het Nederlands elftal geleverd, al is het maar voor één enkele wedstrijd geweest, n.l. onze Herman Choufoer. Hij heeft slechts eenmaal het oranje shirt gedragen, maar voor onze vereniging is hij een speler geweest van niet te schatten waarde. Hij was een eminent en sportief achterspeler, zozeer wars van ieder geniepigheidje, als ik voordien en ook daarna niet op de de Nederlandse velden aan het werk heb gezien.

HERMAN CHOUFOER

Talrijke duels van man tegen man, waarbij hij bijna altijd als overwinnaar uit de strijd kwam. Ik herinner mij van de beslissingswedstrijd tegen Hermes-D.V.S. in het Feijenoord-Stadion nog als de dag van gisteren de zeer vele malen, waarbij Choufoer ingreep op de hem eigen manier. Een voor onze vereniging groot

MICK CLAVAN

speler en sportief voorbeeld voor zijn medespelers, een speler waaraan heel A.D.O. met zeer veel genoegen terug denkt.

Nu onze huidige internationaals. Allereerst Micky Clavan, ook al heel jong geroepen het oranje shirt te dragen. Micky heeft tot nu toe altijd voldaan. Hij heeft nu reeds 5 wedstrijden op zijn naam staan en kon door blessures een enkele keer niet meespelen. Clavan is een speler waarvan gezien z'n jeugd zowel voor onze vereniging als voor het nationale elftal nog veel verwacht mag worden. Wij rekenen er in elk geval op.

Dan Timmermans. Wie herinnert zich niet zijn daverend entree in onze nationale ploeg, een speler die op jeugdige leeftijd even debuteerde in een wedstrijd tegen Frankrijk, met drie doelpunten te scoren. Heel voetballievend Nederland stond op z'n kop en de naam Timmermans was op ieders lippen.

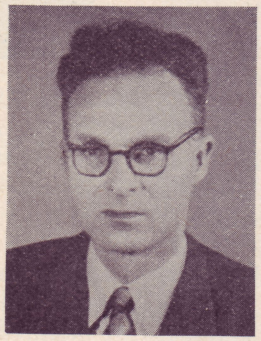

THEO TIMMERMANS

Het bij Theo onmiskenbaar aanwezige talent zal in de toekomst zeker tot verdere ontplooiing komen, al zullen wij er door eigen aanschouwing geen getuige van kunnen zijn, maar ongetwijfeld zullen wij in de sportpers nog wel van hem horen.

Gezien de prestaties van onze adspiranten mag verwacht worden, dat ook in de toekomst A.D.O.'s naam aan ons nationale elftal gekoppeld zal worden.

W. VAN HELDEN.

D. LELYVELD

Voor het voetlicht

Voor het voetlicht: de rubriek in ons Orgaan waaronder wij reeds diverse prominenten uit de A.D.O.-gemeenschap naar voren brachten met het tweeledig doel de verdiensten die zij voor de vereniging hadden en hebben te belichten en te stipuleren en door middel daarvan de dank welke wij hen verschuldigd zijn te betuigen.

Een lange rij van deze prominenten heeft de revue reeds gepasseerd, doch met één van hen hebben wij gewacht tot zich een passende gelegenheid zou voordoen om hem de plaats in onze kolommen te verlenen, welke hem in alle opzichten toekomt. Die gelegenheid is daar nu in onze A.D.O.-Post, waarin het 45-jarig bestaan onzer vereniging wordt herdacht en wij grijpen deze aan om voor de man, wiens persoonlijkheid en functies in onze vereniging en daarbuiten in de voetbalsport daarin de plaats in te ruimen, waarop hij recht heeft: onze praeses de Heer D. Lelyveld.

Het is eigenlijk een dubbel jubileum, dat voorzitter Lelyveld thans beleeft. Het 45-jarig bestaan onzer vereniging en het feit, dat hij zich vóór 25 jaren als lid van de A.D.O.-gemeenschap aanmeldde.

Want het is reeds sinds 1925, dat Lelyveld zijn krachten aan de opbouw van ons A.D.O. heeft gegeven.

Van veel vroegere datum echter stamt reeds zijn verbondenheid met onze vereniging. Toen was het echter nog de kleine David, welke zijn schreden naar het toenmalige veld aan de Wassenaarseweg zette en de verrichtingen van „zijn" club volgde, zij het dan ook meermalen niet op volkomen legale wijze.

Ja zie je, als knaap van een jaar of 12 ontbreekt het nog al eens aan de middelen om je een toegangsbewijs aan te schaffen en als je dan toch met alle geweld de wedstrijd wilt volgen, dan blijft niet veel anders over dan je doel te bereiken via de afrastering, in het „nemen" waarvan je op den duur een grote ervaring krijgt. En werd je dan al eens in je kraag gepakt, dan vond je wel weer een andere plaats waar toegang kon worden verkregen. Maar komen moest je er! Ja, komen moest hij er de jonge David het was een devies dat hij zich eigen had gemaakt en waarvan hij later nog zoveel malen zou getuigen.
Natuurlijk zou Lelyveld lid worden van A.D.O., het was vanzelfsprekend en zo zag het ledenregister zich in 1925 met de naam D. Lelyveld uitgebreid, één van de (toen reeds) vele leden zonder meer en niets duidde er direct op welk een belangrijke functies die éne uit velen in de vereniging en voor de vereniging daarbuiten zou gaan vervullen.
Het was op de onderste sport van de voetballadder dat Lelyveld begon: toenmaals het zevende elftal, uitkomende in de laagste klasse (de derde) H.V.B., welk elftal, als was het om de nederigheid van Lelyveld nog meer te accentueren, dat seizoen op de laatste plaats eindigde! Doch is het niet merkwaardig, dat de man, die in de vereniging een zo veelzijdig talent heeft getoond, dat hij met de vervulling van diverse functies werd belast, ook als voetballer nimmer een vaste plaats in het elftal heeft gehad. Voor en achter, links en rechts werd hij opgesteld en op al die plaatsen trachtte hij er het beste van te maken en zette hij zich volledig in. l'Histoire se répète kunnen wij gerust zeggen als wij nu in deze tijd onze praeses op elk punt, bij elke wedstrijd en bij elke gebeurtenis van onze vereniging kunnen aantreffen.
Het moest helaas een open vraag blijven of Lelyveld tot voetballer van formaat zou uitgroeien. Want reeds in 1929 werd hij door de B.P.M. uitgezonden naar West-Indië om daar in het land van de olie zijn werkkracht geven.

In de vier jaren die Lelyveld toen actief lid van de A.D.O.-gemeente was geweest had hij zich echter de all-round sportman getoond en toen reeds was ook een tipje gelicht van de sluier, welke later tot volle ontplooiing zou komen toen hij, teruggekeerd uit dat verre land, zich aan de bestuursfuncties in de vereniging ging wijden. Want in die jaren toonde zich onze voorzitter reeds de organisator door de mede-oprichting van de A.D.O.-cricket-afdeling, waarvan hij reeds direct secretaris werd. Na zijn terugkeer in Nederland was deze cricket-club, mede door het in middels heen gaan van ons aller vriend Fred Warburton, weer opgelost, zodat hij daaraan zijn krachten niet meer kon geven. Doch andere taken wachtten hem.....
Het verblijf in West-Indië is voor Lelyveld als voor zovele anderen, op een débâcle uitgelopen. De toen heersende conjunctuur, met de daaraan verbonden massa-repatriëring trof ook hem en hij keerde terug op vaderlandse bodem, ongetwijfeld een streep door zijn illusies, doch onzerzijds met stelligheid pure winst. Ook in de tropen heeft hij aan sport gedaan, als aanvcerder zelfs een elftal geleid, doch hoofdzakelijk zich toegelegd op de athletiek, waarin door hem ook op de Shell-Olympiade werd uitgekomen.

SEIZOEN 1949—1950

Het eerste elftal dat Sparta met 2—1 sloeg.
Staand van links naar rechts:
A. de Jong, W. van Rosmalen, A. Bauman, M Loof
J. Telle en M. Clavan
Geknield: J. van Beek, F Kok, A. van Dam, W. Neuteboom
en Th. Timmermans

Bestuursfuncties werden echter niet door hem geaccepteerd. Die lagen immers elders! A.D.O., A.D.O.... Neen, het A.D.O.-hart was niet verflauwd en wij zien hem een dag na zijn terugkeer in het land wederom op onze velden als vanouds, geïnteresseerd voor ieder en in alles wat het verenigingsbelang raakt. Slechts op één punt had zich een verandering voltrokken: het actieve voetbal was voor hem door een in de West opgelopen blessure bij een val illusoir geworden.
Doch genoeg bleef er voor Lelyveld over om zich voor de vereniging verdienstelijk te maken. Het Bestuur trok hem tot zich en in 1932 zag hij zich daarin opgenomen als 2de penningmeester. Gevraagd naar zijn herinneringen uit die tijd verwijst Lelyveld naar de huidige tijdsomstandigheden: ook toen minder goede resultaten van het eerste elftal, ook toen verschillende spelers in vertegenwoordigende elftallen. Problemen van velerlei aard, niet in het minst op finantieel terrein, waaraan het A.D.O. trouwens practisch nooit heeft ontbroken. Doch desondanks een A.D.O., dat voortbouwde zonder onderbreking aan haar toekomst en een Lelyveld, welke zich daarvoor geheel inzette.
In 1933 een nieuwe schakel in Lelyveld's leven en wederom was A.D.O. er ten nauwste bij betrokken.

Het verbond met zijn levensgezellin werd gesloten en die gezellin was — hoe zou het practisch anders kunnen zijn — natuurlijk een loot van de A.D.O.-familie en wel uit het gezin Pleuel. Behoeft het nog betoog, dat Lelyveld hierin een partner had gevonden waarvan hij alle steun en medewerking voor alles wat A.D.O. raakt verkreeg, meer nog hierin een vrouw had welke metterdaad, bij welke gelegenheid ook het A.D.O.-belang diende?
Doch wat huwelijk, de volgende dag reeds is het de Jaarvergadering van A.D.O. en daarbij mag een Lelyveld niet ontbreken. Voort ging het leven, dag na dag was gewijd aan werken voor A.D.O.'s bestaan. In 1937 zien wij Lelyveld tot 1ste Penningmeester benoemd. Nog zijn de tijden voor A.D.O. uiterst moeilijk, de publieke belangstelling taant en de recettes daardoor naar verhouding. Een 300 à 400 gulden per wedstrijd, meer niet is het waarover kan worden beschikt. Het is een tijd van touwtjes aan elkaar knopen, maar toch..... geen enkel jaar heeft penningmeester Lelyveld met een nadelig saldo behoeven af te sluiten.
En dan, het daagde in de A.D.O.-gelederen. In 1938 kondigde zich het elftal aan, dat zoveel van zich zou doen spreken, dat enkele jaren later afdelings- en landskampioenschappen aan de lopende band zou produceren. En als wij met Lelyveld spreken over deze periode, dan raakt hij „op stoom". Die jaren, waarover wij op deze plaats niet behoeven uit te wijden, daar een onzer collega's dit elders in dit nummer uitvoerig zal doen, zijn er voor Lelyveld evenzovele geweest van het hoogste genot. Toch zou men zich in allen gemoede kunnen afvragen waarom. Tenslotte is die tijd er voor Lelyveld een geweest van zorgen, zó groot, dat zij de krachten van een mens schier te boven dreigden te gaan. Maar Lelyveld denkt er met vreugde aan terug, ook aan al de beslommeringen, de voorverkoop van 14.000 kaarten per wedstrijd, de voorverkoop van 25.000 kaarten voor de wedstrijd in het Feyenoord-Stadion, aan de warmgelopen huisbel, welke geen minuut met rust werd gelaten, aan het vaten wassen midden in de nacht, omdat noch hij noch Mevrouw Lelyveld op de dag de gelegenheid kregen iets anders te doen dan zich voor A.D.O. in te zetten. Met genoegen denkt hij terug aan alle beslommeringen, de organisaties, de bijeenkomsten, de reizen, kortom aan het zich tot het uiterste inspannen om alles te laten marcheren. Welk een bergen werk heeft deze man in die tijd moeten verzetten en toch zegt hij ronduit, dat hij morgen aan de dag zich opnieuw zou willen inzetten, indien A.D.O. wederom in de positie kwam te verkeren als in die tijd. Waarom? Omdat het A.D.O. goed ging, omdat A.D.O. toen van grote kracht getuigde, A.D.O. toen naam maakte, A.D.O. tot grote bloei kwam. En van dat standpunt uit bezien kunnen wij begrijpen waarom een zo groot A.D.O.-hart als Lelyveld nogmaals gaarne alle zorgen en moeite zou willen geven voor zijn vereniging.
Het waren niet alleen jaren van hoogtij welke A.D.O. toen beleefde, het waren, als overal in de wereld, ook en helaas jaren van de diepste ellende, van barbaarsheid en verkrachting. Het waren jaren waarin het beleid in de bestuurszaken van A.D.O. de grootst mogelijke paraatheid vergde en waarin met de meeste omzichtigheid gezorgd moest worden voor het behoud van leden en vereniging. En ook hierin toonde Lelyveld zijn capaciteiten en leidde dit meer en meer tot beheersing van alles wat in de vereniging omging en leefde.
Het baart geen verwondering deze man in 1945 tot secretaris van onze vereniging te zien benoemd. Doch het is maar een tijdelijke halte op de af te leggen weg, want enkele maanden later zien wij hem op de plaats welke onze Lelyveld na al die jaren met recht en reden toekomt. Hij is dan onze praeses en hij is dit tot op de dag van vandaag nog.

De opening van de feestavond ter gelegenheid van A.D.O.'s 40-jarig bestaan is Lelyveld eerste optreden als voorzitter in het openbaar. In de jaren nadien hebben wij hem uit eigen aanschouwing op de voet kunnen volgen. Wij zagen hoe hij in zijn functie groeide, hoe hij leiding gaf aan onze vergaderingen, onze bijeenkomsten, wij zagen zijn optreden bij gebeurtenissen en wij leerden hem steeds meer kennen en waarderen. Wij wisten ons in hem steeds duidelijker onze voorzitter, maar vooral kregen wij de wetenschap, dat hij is en blijft de Lelyveld een A.D.O.'er gelijk als wij, een man wiens stem en nog minder wiens wil boven anderen moet uitkomen.
En wij weten ook hoe Lelyveld aan zijn persoon de naam van A.D.O. heeft verbonden buiten onze verenigingen in algemeen sportverband. Het zijn om zo voor de vuist weg te noemen zijn Lidmaatschap van de Bondsvergadering der K.N.V.B., zijn Penningmeesterschap van het Voetballersfonds, zijn lidmaatschap van de Technische Commissie, de Keuzecommissie en de Strafcommissie der Afdeling 's-Gravenhage van de K.N.V.B. alle functies waarin door hem de naam van A.D.O. wordt gedragen.

Wanneer wij dit artikel besluiten met het uitspreken van de hoop en het vertrouwen dat het onze Lelyveld nog zeer vele jaren gegeven zal zijn als voorzitter de leiding in onze vereniging te dragen, dan weten wij ons in deze wens gesteund door de gehele A.D.O.-gemeenschap. Moge het dan zo zijn in het belang van ons aller A.D.O.

A. KRAMER.

DRIE JAREN AAN DE SPITS

F. A. WILBORDS

Het is Zondag 27 April van het jaar 1941, ongeveer zes uur in de avond. Een compacte mensenmassa bevolkt het Stationsplein. Onder de overkapping van het station Hollandse Spoor, staat een muziekkorps. Het geduld van de wachtende menigte wordt zwaar op de proef gesteld, totdat eindelijk een trein uit de richting Rotterdam nadert. Enkele minuten later dendert deze trein het station binnen en onder luid gejuich van de talrijke supporters op het perron, komen elf spelers van A.D.O. te voorschijn. Zij vormen tezamen het 1e elftal van A.D.O., dat op deze April Zondag het kampioenschap van de Westelijke 1e klasse Afd. I wist te behalen.
De menigte buiten rekt de halzen want op dit ogenblik hebben zij gewacht.
Enthousiastelingen klimmen in lantaarnpalen en hangen aan de overkapping, om maar niets te missen van hetgeen gebeuren gaat. Eindelijk wordt het wachten beloond en komen de kranige spelers naar buiten.
De muziek speelt de A.D.O.-mars, waarna onder luid gejubel van de menigte, de nieuwe kampioen haar intrede doet in de Residentie.
Met het muziekkorps voorop en omstuwd door 'n dichte schare juichende mensen gaan de overwinnaars van D.H.C. dan naar het Bezuidenhout, naar Boschlust waar reeds vele wachten om de kampioenen te verwelkomen en geluk te wensen.
De spelers, trainer Wim Tap en de bestuursleden, komen handen tekort om alle felicitaties in ontvangst te kunnen nemen.
Er is feest in het rood-groene kamp en er is reden voor. Eindelijk dan werd de zo zeer begeerde titel behaald. Voor het eerst in haar bestaan is A.D.O. kampioen van de 1e klasse en heeft Den Haag, na 16 jaar achtereen hiervan verstoken te zijn geweest, weer kampioenswedstrijden in het vooruitzicht.

A.D.O.'s eerste Kampioenschap. (Seizoen 1940/1941) in de 1e klasse.

De weg naar een kampioenschap gaat niet altijd over rozen. Ook A.D.O. heeft haar eerste kampioenschap stellig niet cadeau gekregen. Technisch was het spel van onze ploeg al enige jaren van behoorlijk gehalte en ook in tactisch opzicht mocht het gewoonlijk hoog worden aangeslagen. Vooral echter legde de ploeg getuigenis af van een sterk moreel, dat haar in staat stelde aan tegenslag het hoofd te bieden.
Het elftal eindigde in de seizoenen 1938—1939 en 1939—1940 reeds op de 2e plaats op de ranglijst. Met groot vertrouwen zagen wij onze ploeg aantreden bij de aanvang van de competitie seizoen 1940—1941. De eerste wedstrijd bracht echter een grote teleurstelling. In Amsterdam werd van D.W.S. met 1—0 verloren en hingen we heel gezellig onder aan de ranglijst. Toch was er voor pessimisme geen reden want, ons elftal speelde een uitstekende maar zeer onfortuinlijke wedstrijd. In de sportpers kon men dan ook lezen, dat A.D.O. onverdiend verloren had maar ook, dat ons elftal speelde met groot enthousiasme, met ongeëvenaard uithoudingsvermogen en niet te overtreffen energie.
K.F.C., Feijenoord, Stormvogels, Hermes-D.V.S. en 't Gooi konden hierover meepraten, want zij werden een voor een de punten afhandig gemaakt. Toen was het Sparta, dat in Rotterdam ons een puntje afsnoepte. Een week later spande het in Delft geducht toen D.H.C., onze grootste rivaal in deze competitie, bijna de volle buit in de wacht sleepte. Eerst in de laatste minuut van deze emotionele wedstrijd werd door ons de gelijkmaker gescoord.
Op D.W.S. werd in het Zuiderpark met 5—3 revanche genomen maar D.F.C. in Dordrecht was weer 'n nieuw struikelblok op de weg naar 't kampioenschap. Met de stand 4—2 in het voordeel van D.F.C. kregen zij, 'n kwartier na de rust, nog 't penalty te nemen ook. Doelman Koek hield deze strafschop tot tweemaal toe echter schitterend en dit stimuleerde het elftal zodanig, dat toen de scheidsrechter het einde floot, de stand 4—4 stond en onze ploeg uit 'n door velen reeds als verloren beschouwde wedstrijd toch nog een punt had weten te bemachtigen. Hier vooral bewees het A.D.O.-elftal weer eens haar morele kracht.

Op de helft van de competitie was de stand aan de kop van de ranglijst als volgt:

D.H.C.	10	6	3	1	15	28—16
A.D.O.	9	6	2	1	14	24—15
D.W.S.	9	5	2	2	12	11— 9

Hieruit blijkt wel, dat het aan spanning niet ontbrak. Het was in die dagen, dat hardnekkige geruchten de ronde deden, dat de aanvoerder van ons elftal, last had van nachtmerries. Hij moet toen dikwijls midden in de nacht uit de lappenmand zijn gestapt, 'n lauwerkrans om zijn hals hebben gehangen en daarmee hebben rondgedoold in de Rijswijkse bossen. De enige remedie hiertegen was volgens insiders, dat Koek inderdaad een lauwerkrans zou krijgen doch daarvoor was nodig, dat zijn elftal kampioen werd.

Toen onze ernstigste concurrent D.H.C. in het Zuiderpark met 3—1 sneuvelde, lag de weg naar het kampioenschap open en de krans voor A.D.O.'s aanvoerder kwam in zicht. Na een lange vorstperiode, waarin van voetbal geen sprake was, stak Feijenoord 'n klein spaakje in het wiel en pikte ons, door 'n gelijk spel 1—1 weer 'n kostbare puntje af.

De wedstrijden tegen Stormvogels en K.F.C. leverden echter weer de volle buit op en onze positie aan de kop van de ranglijst was uitstekend. In het zicht van de veilige haven, kreeg ons elftal toen echter 'n ernstige inzinking. Hermes-D.V.S. uit 2—2, D.F.C. thuis 2—2, 't Gooi uit 1—1, brachten ons 'n verlies van 3 kostbare punten. De situatie was toen zo, dat wij onze laatste wedstrijd tegen Sparta thuis moesten winnen om daarme gelijk te komen met D.H.C. en dus nog een kans op 't kampioenschap te behouden. Deze wedstrijd zullen we niet licht vergeten.

Sparta, dat een week tevoren D.H.C. nog 'n gelijk spel had afgedwongen, had maling aan A.D.O.'s laatste kans die dan ook anderhalf uur aan een zijden draadje kwam te hangen. Maar ook het A.D.O.-elftal speelde, dat 't 'n lust was om te zien. Zelden zagen wij zulk een spannende strijd. Wij langs de kant hebben peentjes gezweten, dat wil ik wel verklappen. Het was dan ook 'n ware verlossing toen het eindsignaal klonk en onze ploeg met 'n zwaar bevochten 4—3 zege haar kans op het kampioenschap had veilig gesteld. Onze spelers kregen een ware ovatie van het enthousiaste publiek in ontvangst te nemen.
A.D.O. en D.H.C. stonden toen met gelijk aantal punten boven aan de ranglijst. 'n Beslissingswedstrijd zou moeten uitmaken wie zich uiteindelijk kampioen zou mogen noemen.

In het Sparta-kasteel op Spangen werd deze beslissingswedstrijd gestreden. Ook toen trilde de lucht weer van spanning en emotie. Rust brak aan met de stand 0—0. In de tweede helft wist D.H.C. het eerst te doelpunten doch Westhoven bracht door 'n prachtig doelpunt de partijen weer op gelijken voet. Bij het eindsignaal was de stand nog 1—1 en moest 4 × 7½ minuut worden verlengd.
Dit half uur was zenuwslopend, zowel voor spelers als publiek. Beide elftallen, die reeds 1½ uur alles hadden gegeven waren bijna leeggespeeld. Moeizaam worstelden zij zich door dit half uur heen. De stand bleef 1—1. A.D.O. kroop door het oog van de bekende naald want slechts 'n halve seconde, nadat arbiter v. Welzenes voor het einde had gefloten, scoorde D.H.C. 'n doelpunt. De accuratesse van de scheidsrechter redde A.D.O. voor 'n nederlaag, die trouwens onverdiend zou zijn geweest.

'n Nieuwe beslissingswedstrijd werd vastgesteld, ditmaal in het Feijenoord-Stadion. Ruim 50.000 toeschouwers waren getuige van deze wedstrijd. Extratreinen hadden gezorgd dat er ook 'n groot aantal Hagenaars de tribunes bevolkten. Ook deze wedstrijd was er een vol spannende momenten. Eerst na 30 minuten spelen is het Joop Everstijn, die een gloeiende kogel in het Delftse doel doet belanden en daarmee A.D.O. de leiding geeft. Tot rust blijft de stand 1—0.
Na de rust begint D.H.C. met een geweldig offensief, doch onze verdediging is in prachtvorm. Toch kunnen zij niet verhinderen, dat de Delftenaren gelijk maken. Wij denken terug aan Spangen en de angst straalt een ieder, die het wel meent met A.D.O., uit de ogen.

Aanbieding van de eerste kampioensvlag door de „V.V.A."

Met geweldige wilskracht bezield weten onze jongens echter het spel in handen te nemen en uit 'n prachtige pass van Joop Eversteijn is het de briljant spelende Neuteboom, die fraai inschiet. Met overdonderd gejuich wordt dit doelpunt begroet. Wanneer 5 minuten later Daaf Westhoven, door het missen van een D.H.C.-back, 'n prachtkans krijgt twijfelt hij geen moment, 'n harde knal en de stand is 3—1 voor A.D.O. Nu brak 'n ware orkaan van gejuich los. Roodgroene vlaggen, mutsen en toeters komen te voorschijn. Aan het gejuich en gedans schijnt geen einde te komen. Men kan nu pas goed zien hoe groot de schare supporters is, die met A.D.O. meegetrokken is. In het laatste kwartier van de wedstrijd probeert D.H.C. nog alles om verandering in de stand te brengen maar onze verdediging geeft geen krimp.

Als dan het eindsignaal heeft geklonken is A.D.O. kampioen van haar afdeling. Wat er toen gebeurde is nauwelijks met een pen te beschrijven. Bevrijd van alle opgekropte zenuwen konden we de vreugde in ons de vrije loop laten en..... we hebben dit gedaan. Wie kon ons dat kwalijk nemen na zoveel weken van bijkans ondraaglijke spanning. Dol van vreugde stormden de A.D.O.-supporters het veld op. Wim Koek, die eindelijk zijn visioen werkelijkheid had zien worden en pront 'n lauwerkrans om zijn stoere body kreeg, voerde 'n ware krijgsdans uit. Op de schou-

ders van 'n aantal enthousiastelingen werden de spelers van het veld gedragen. Ook in de kleedkamer werd rondom de van geluk stralende voorzitter nog 'n vreugdedans uitgevoerd. Daar waren al velen present om hun gelukwensen aan te bieden. Ik hoef de lezer niet te vertellen, dat de reis terug naar Den Haag 'n ware triomftocht werd. Wat er in de Residentie bij aankomst der kampioenen gebeurde, vertelden wij reeds in het begin van dit artikel.

Om het kampioenschap van Nederland.
(Seizoen 1940/1941).

De kampioenscompetitie begon voor ons niet daverend. In Almelo werd de strijd aangebonden met Heracles en die wonnen de Oosterlingen glansrijk. Het zware seizoen zat onze jongens schijnbaar nog 'n beetje in de benen want het spel, dat zij lieten zien was veel minder dan wij gewend waren. Met een 3—1 nederlaag moesten wij huiswaarts keren.

V.S.V. de kampioen van het Westen Afd. II was de eerste gast, die wij in het Zuiderpark op bezoek kregen. V.S.V. speelde toen reeds met een stopperspil waartegen onze in W-formatie spelende voorhoede het heel moeilijk had. Het werd een spannende en sportieve wedstrijd welke met een gelijkspel 1—1 eindigde.
De returnwedstrijd in Velzen was wederom van goed gehalte. Wederom wist onze voorhoede slechts eenmaal te doelpunten maar, daar onze verdediging niet éénmaal faalde, konden we met een kleine maar verdiende overwinning huiswaarts keren.
Wij hadden toen uit 3 wedstrijden 3 punten weten te bemachtigen. Heracles stond met 6 punten uit 3 wedstrijden aan de kop van de ranglijst. Het was dus voor onze jongens er op of er onder toen de Almelo-ers op bezoek kwamen. Maar het was echt 'n kolfje naar de hand van onze ploeg om de leiders dwars te zitten. En dit hebben zij dan ook gedaan. Met 3—2 werd Heracles geslagen en meteen waren wij toen ook in de running.

P.S.V. uit Eindhoven kwam toen echter onze hoop vernietigen. In het Zuiderpark werd het een 2—2 gelijk spel en in Eindhoven bleven we helemaal met lege handen staan door 'n 3—2 nederlaag. Onze ploeg, die geregeld met enkele invallers moest aantreden, kreeg met het pechduiveltje te kampen en de resultaten werden minder goed. De Noordelijke kampioen Be Quick uit Groningen zorgde voor 'n, van ons standpunt bekeken, onaangename verrassing. In 'n sensationele eerste helft, die in een stortvloed van water werd gespeeld scoorde Be Quick maar liefst 3 doelpunten. Hoewel ons elftal grote druk uitoefende op de Groningse veste en 2 doelpunten wist te scoren, bleef Be Quick de baas door bij een uitval nogmaals 'n doelpunt te fabriceren. En zo verloren wij deze wedstrijd met 4—2.

Met revanche-ideeën bezield togen wij de volgende Zondag naar Groningen. Onze aanvoerder was absent, doch zijn plaatsvervanger Kraak was ook uit het goede hout gesneden. Niet minder dan 85 minuten bleef de stand 0—0. In de 86e minuut stonden we met 1—0 voor en hadden de overwinning al bijna in de zak. Be Quick dacht er echter anders over en uit een corner wisten zij nog juist gelijk te maken. 1—1.
Deze wedstrijd was tevens de laatste, van David Westhoven, onze sympathieke middenvoor. Drie jaren achtereen was David onze eminente aanvalsleider geweest, die veel heeft bijgedragen tot de succesvolle resultaten, die in die jaren werden behaald. Heracles werd kampioen van Nederland en wij konden ons er op beroemen, de kampioenen de enige nederlaag te hebben toegebracht.

De eindstand was als volgt:

Heracles	8	6	1	1	11	27— 9
P.S.V.	8	4	1	3	9	12—16
A.D.O.	8	2	3	3	7	12—15
Be Quick	8	2	2	4	6	9—19
V.S.V.	8	1	3	4	5	12—13

Hoe A.D.O. het afdelings-kampioenschap prolongeerde (Seizoen 1941/1942).

Hoe zou ons elftal, na het zware voorafgaande seizoen, in de nieuwe competitie zich houden was de vraag, die menig A.D.O.-er zich gesteld zal hebben. Zoals reeds gemeld, had David Westhoven onze vereniging verlaten. Hij werd op de middenvoorplaats vervangen door Piet Eversteijn.
Verder bleef het elftal ongewijzigd.
Na het zomerslaapje, waarin onze spelers het trainen niet verwaarloosd hadden stemde het resultaat van de oefenwedstrijd tegen H.B.S., welke een 6—1 overwinning opleverde, ons echter weer hoopvol.

De eerste competitie-wedstrijd tegen D.O.S., die met 4—1 werd gewonnen toonde aan, dat onze ploeg zijn mannetje wel weer zou staan en een ernstige poging zou doen om het kampioenschap te prolongeren.
Onze stadgenote V.U.C., stak hier echter voorlopig een stokje voor. Wij werden na spannende strijd met 3—2 door de zwart-witten geslagen.
De beide Eversteijns ontbraken bij deze wedstrijd, wegens droeve familieomstandigheden op het appèl. Een der invallers was Toon Martens, onze huidige 2e penningmeester. Hij was de maker van onze twee tegendoelpunten. 'n Lelijke streep door de rekening was deze onverwachte nederlaag overigens wel. Geen nood zeiden onze spelers echter, wacht maar even. Wij wachtten inderdaad met een gerust hart en terecht. Nauwelijks 14 dagen later, na eerst Ajax met 2—1 te hebben overwonnen en Xerxes, ondanks Lagendaal's formidabele pillen, met 5—3 te hebben verslagen was het A.D.O., dat met 6 punten weer

troonde op de bovenste plaats. Met 1 punt achterstand volgden Feijenoord, Stormvogels en Xerxes.
Na een fikse 5—0 overwinning op E.D.O. vonden onze jongens, dat zij de spanning er maar 'n beetje in moesten houden en pront verloren zij de volgende wedstrijd met 2—1 van D.W.S. in Amsterdam. Feijenoord nam toen de leiding over gevolgd door A.D.O., V.U.C. en D.F.C.
Het bleek echter maar stuivertje wisselen te zijn geweest want, slechts één week later, nam A.D.O. de leiding weer van de Rotterdammers over. Zij wonnen zelf van D.F.C. terwijl Feijenoord eveneens tegen D.W.S. ten onder ging.
De wedstrijd tegen D.F.C. was van slecht gehalte en onnodig ruw vooral van Dordtse zijde. De internationaal Kees Mijnders werd in deze wedstrijd wegens natrappen uit het veld gezonden. D.F.C. protesteerde hiertegen en dit protest werd een muisje met een heel lang staartje.

De volgende wedstrijd tegen Stormvogels, gaf heel wat beter spel te zien. Ondanks het feit, dat Kraak in het doel der IJmuidenaren wonderen deed; moesten zij met niet minder dan 5—1 de vlag strijken. Daar Feijenoord van D.F.C. verloor stonden we met 2 punten voorsprong op de Maasstedelingen, bovenaan de competitieladder. Een week later werd Feijenoord in Rotterdam bekampt. In een wedstrijd, waarin de techniek hoogtij vierde, won A.D.O. omdat haar aanvalslinie schotvaardiger was dan die van Feijenoord. De helft van de competitie zat er toen op en A.D.O. stond fraai op de 1e plaats, zoals het een kampioen betaamt.

De stand in de kopgroep was toen als volgt:

A.D.O.	9	7	0	2	14	29—13
D.F.C.	9	4	3	2	11	24—14
Feijenoord	9	4	2	3	10	21—17

Na een intermezzo van een z.g. technische dag, die vele A.D.O.-spelers toch tussen de krijtlijnen bracht, kreeg D.O.S. in Utrecht een gevoelig lesje van de rood-groenen. Door een ferme 7—2 overwinning nestelde A.D.O. zich weer wat vaster op de eerste plaats. V.U.C. maakte het onze ploeg vervolgens in het Zuiderpark weer erg lastig. Spanning en sensatie vormden de hoofdschotel van dit derby-menu. Zij eisten zoveel voor zich op, dat het spelgehalte er nogal onder leed. Het pleitte echter voor de morele kracht van ons elftal, dat het in de loop van de 2e helft nog een 2—3 achterstand in een 4—3 voorsprong wist om te zetten. Met deze stand kwam ook het einde van deze wedstrijd en zorgde, dat de A.D.O.-aanhang, die 'm braaf geknepen hadden, met gelukzalige glimlachen de tribunes konden verlaten. De lastige uitwedstrijd tegen Ajax kostte ons een kostbaar puntje, 2—2 werd het daar. Gelijk een dichter licht bewogen door een zilveren maan, een bloeiende crocus, een paar blauwe ogen of blonde haartjes, zo werd Ajax blijkbaar geïnspireerd door de visite van A.D.O., dat de purperen kampioensmantel al zo ongeveer uit de mottenzak had gehaald. Ajax speelde een voortreffelijke partij voetbal en dat ons elftal de stand gelijk wist te houden was een grote prestatie.

Onze positie werd door dit gelijkspel niet slechter, daar V.U.C. ons 'n handje hielp door Feijenoord de beide punten afhandig te maken. Dat je echter, met 3 punten voorsprong nog lang de veilige haven niet binnen bent bleek weer eens te meer toen Xerxes in het Zuiderpark op bezoek kwam. Het kampioen zijn en ook het leider zijn — en A.D.O. was beide — brengt de consequentie met zich mee van zich in alle wedstrijden fel verwerende tegenpartijen. Regelmatig moest onze ploeg met invallers verschijnen. In de wedstrijd tegen Lagendaal c.s. moesten wij het zonder J. Eversteijn en W. Neuteboom stellen. Dit verhinderde onze ploeg niet Xerxes aanvankelijk onder de voet te lopen. Doelpunten kwamen er echter niet van en rust ging in met blanco stand. Na de thee 'n foutje in onze verdediging en het was 0—1. Xerxes rook onverwacht winst en Lagendaal met Faas Wilkes fabriceerden ieder ook nog een goaltje en wij A.D.O. getrouwen keken zuurzoet net alsof we het leuk vonden, dat de spanning er weer 'n beetje ingekomen was. Maar toch vertrouwden we het zaakje niet helemaal. Zou ons elftal evenals het vorige jaar, in het zicht van de veilige haven weer een inzinking krijgen? Toen wij slechts een 1—1 resultaat tegen het in degradatiegevaar verkerende E.D.O. konden bereiken kon inderdaad van een inzinking worden gesproken. Nog gingen wij met 3 punten voorsprong op nummer twee aan de kop. De laatste loodjes zouden stellig weer zwaar worden. Koning Winter ging toen zijn scepter zwaaien. Tien weken lang duurde zijn regering. Onze spelers waren in deze periode niet helemaal van voetbal verstoken want de training ging rustig door op het met sneeuw bedekte veld.

Ook op de dichtgevroren vijvers van het Zuiderpark kon men vèle A.D.O.-spelers, eveneens onder leiding van Wim Tap, dikwijls op de schaats zien. Zij deden niet allen maar rustig schaatsen alleen. Nee, nee, wie was het ook weer, die daar in het schemerdonker vaste verkering kreeg?

Toen eindelijk de vorstperiode voorbij was kregen we gelijk de big-match A.D.O.—D.W.S. te aanschouwen. A.D.O. had dank zij Generaal Winter al haar gewonde spelers kunnen oplappen en verscheen dus weer eens volledig tussen de lijnen. Het werd geen geweldige wedstrijd, maar de punten bleven in Den Haag dank zij een reeds na 6 minuten door J. Eversteijn gescoord doelpunt, het enige van de gehele wedstrijd.
Met 4 punten voorsprong en nog drie wedstrijden te spelen mochten we toen toch stellig wel heel erg optimistisch zijn.

KAMPIOEN VAN NEDERLAND 1941—1942

v.l.n.r. Staande: A. van Kampen, B. Tap, A. de Jong, W. Koek* M. Loof en H. Choufoer.
Geknield: G. Vreken, J. Eversteijn, P. Eversteijn, E. de Heer en W, Neuteboom.

De uitwedstrijd in Dordrecht tegen D.F.C. leverde echter een 1—0 nederlaag op en onze voorsprong op Feijenoord werd tot 2 punten gereduceerd. Nog erger was het één week later toen Stormvogels ons in IJmuiden met 2—1 in het duinzand liet bijten.
A.D.O.'s voorsprong, eens ongenaakbaar lijkend, was geheel verdwenen. 'n Week vol ondragelijke spanning ging vooraf aan de laatste wedstrijd tegen Feijenoord.
Een overwinning op de Rotterdammers zou betekenen, dat A.D.O. wederom het Afdelingskampioenschap zou hebben veroverd.
Juist op tijd heeft onze ploeg toen een streep gezet onder haar ernstige, haast noodlottige inzinking. Jammer voor Feijenoord, maar onze jongens waren geen lammetjes meer, die zich naar de slachtbank lieten brengen.

Het gehele elftal was weer in ouderwetse vorm en hiervan te winnen lag boven het vermogen van de Rotterdammers. Kansloos gingen zij met 3—0 ten onder. Wim Neuteboom opende de score met een fraai doelpunt en Joop Eversteijn zorgde, dat de rust kon ingaan met een 2—0 voorsprong. Feijenoord gaf zich nog lang niet gewonnen maar toen een kwartier voor het einde onze eminente en altijd hard zwoegende linksbinnen Elie de Heer 3—0 voor A.D.O. deed noteren was het gebeurd. Onze ploeg won deze wedstrijd welverdiend en had de laatste kans om het kampioenschap te prolongeren op schitterende wijze benut.
Het was natuurlijk weer een gekkenhuis na afloop. Enorme vlaggen ontplooiden zich boven de hoofden van de spelers, waarvan er verschillende de hoogte ingingen en in feestelijke optocht naar het kleedlokaal werden gedragen.
Toespraken van Wethouder Vrijenhoek, Ir. Hopster, Otto de Vries en Burgwal volgden elkaar op en Weenink van D.W.S. was speciaal uit A'dam gekomen om 'n krans om de bezwete body van onze aanvoerder te hangen.
Ook 's avonds was er natuurlijk weer groot feest in het A.D.O.-kamp en kregen allen, die dit verdienden grote pluimen op de hoed gestoken.

Een drukbezochte receptie volgde reeds één week later ondanks A.D.O. feitelijk nog geen kampioen was. Het protest, dat D.F.C. na de wedstrijd tegen A.D.O. welke notabene reeds in het begin van het seizoen gespeeld werd, had ingediend was nog niet afgehandeld. Maandenlang werd dit protest slepende gehouden.
Op dezelfde middag, dat A.D.O. recipieerde had de protestcommissie twee volle uren nodig om deze geruchtmakende kwestie af te doen. Zoals bij voorbaat vast stond werd dit protest verworpen. Het zou er raar met de rechtspraak bij onze wedstrijden hebben uitgezien, indien een ander besluit zou zijn genomen.
Maar intussen kregen wij het bericht van de verwerping pas na de receptie. Het A.D.O.-bestuur had er zich wijselijk niets van aangetrokken.

A.D.O. kampioen van Nederland.
(Seizoen 1941/1942).

A.D.O. startte in de kampioenscompetitie met een onverwachte nederlaag tegen Heerenveen. Onze technische meerderheid werd door de kampioenen van het Noorden met energiek en geestdriftig spel teniet gedaan. Ondanks de voortdurende veldmeerderheid der rood-groenen wist de beste man van het veld de briljant spelende Abe Lenstra, twee maal op schitterende wijze te doelpunten. A.D.O. wist slechts eenmaal het Friese doel te doorboren. Toch zou het in de laatste minuten van de wedstrijd nog een gelijkspel geworden zijn als de penalty, die A.D.O. mocht nemen, niet was gemist. De hoekschoppenverhouding 17—2 sprak boekdelen voor de Haagse veldmeerderheid doch, de doelcijfers 1—2 spraken in alle nuchterheid een nog duidelijker taal.
De volgende wedstrijd uit tegen A.G.O.V.V. werd al evenmin een succes. Een gelijkspel was het resultaat van een vrij matige wedstrijd, waarin A.D.O. technisch wel weer iets in de meerderheid was.

De thuiswedstrijd tegen het leidende Eindhoven was er een van heel wat beter gehalte. Vóór de wedstrijd zongen de Eindhoven-supporters hun populaire liedje, dat ongeveer als volgt klonk:

> En laat ze maar vitten,
> Er is niets aan te doen.
> Want onze Blauw-Witten,
> Worden landskampioen.

Toen de rust inging waren zij allen echter stil als witte muizen met rode oogjes want, A.D.O. had op volkomen verdiende wijze een 1—0 voorsprong weten

te behalen. Deze score bracht de veldmeerderheid van onze ploeg lang niet voldoende tot uiting. Ook na de rust was het A.D.O., dat de toon bleef aangeven en spoedig werd de stand dan ook tot 2—0 opgevoerd. De overwinning leek reeds beklonken en de vechtlust der A.D.O.-ers ging 'n weinig verslappen. Dat was de kans voor de vurige Zuiderlingen om op te dringen en hun doodgewaande supporters eens reden tot juichen te geven door een goed tegendoelpunt. A.D.O. raakte even van de wijs en toen gebeurde het verschrikkelijkste wat onze aanvoerder in het doel ooit overkomen is. Hij liet een tam rollertje zo maar tussen zijn benen doorhuppelen alsof de bal een duinkonijntje was. Het groepje Eindhovenaren op de tribune was gelijk weer springlevend Opnieuw klonk hun kampioensliedje terwijl zij van vreugde dansten om hetgeen toch eigenlijk een drama was. 't Was maar van welke kant je 't bekeek natuurlijk. O, wat keken die A.D.O.-luidjes langs de kant allemaal beteuterd.
De stand bleef 2—2 waarmee Eindhoven heel tevreden mocht zijn en het ook stellig was.
Twee punten uit drie wedstrijden was maar heel matig en er was stellig geen enkele A.D.O.er meer, die nog van een landskampioenschap droomde.
Zie echter hoe gauw het ging verkeren.
Zaterdag voor Pinksteren kwam Blauw-Wit uit Amsterdam op visite in het Zuiderpark.
De temperatuur was zomers en wellicht daardoor werd er min of meer sloom gespeeld.
Het werd geen grootse wedstrijd maar..... A.D.O. behaalde een verdiende 2—0 overwinning.
Op 2e Pinksterdag ontmoette beide Westelijke kampioenen elkaar voor de 2e maal in het Amsterdamse Stadion. Wederom kon nu A.D.O. beide punten in de wacht slepen. maar daar was voor nodig, dat Vrouwe Fortuna ons 'n beetje welgezind was. Dat was ze inderdaad, die schat, die ons meestal niet erg genegen was geweest.
Het werd een benauwde 2—1 zege.
Daar Eindhoven van A.G.O.V.V. met 4—0 verloren had en ook in Heerenveen een winstpuntje moest achterlaten stond A.D.O. plotseling op de 2e plaats met slechts 2 punten minder dan het leidende Eindhoven, dat echter een wedstrijd meer had gespeeld.

De strijd van ons elftal tegen Heerenveen welke in het Friese Haagje werd gespeeld werd voor ons nu van het grootste belang. Het werd een spannend gevecht. Heerenveen wist voor de pauze tweemaal te doelpunten zodat het er voor ons niet erg rooskleurig uitzag. Na rust echter volgde reeds spoedig het eerste tegenpunt en tien minuten voor het einde leverde het hardnekkig volhouden van onze spelers ook de gelijkmaker op, die meer dan verdiend was. Jammer, dat de resterende tijd een onaangename vertoning van ongeoorloofde dingen te zien gaf. Het roerige publiek, moest toen het eindsignaal had geklonken zelfs door de sterke arm der wet in bedwang worden gehouden. Wie had zoiets nu ooit van die koele Friezen kunnen denken.
Door dit resultaat stonden we weer een punt achter op Eindhoven en in puntenaantal gelijk met A.G.O. V.V. Er was 'n maximum aan spanning en in dit teken stond ook de big-match Eindhoven—A.D.O., welke wedstrijd in een 1—1 gelijkspel eindigde. Een extra-trein had 1200 supporters onder auspiciën van de V.V.A. naar de lichtstad gebracht. Deze hebben vele benauwde ogenblikken beleefd want Eindhoven was in deze wedstrijd over het algemeen wel iets meer in de aanval. In een sensationele minuut kwamen beide doelpunten ter wereld. Het was overigens een zeer faire wedstrijd, waarin geen enkele maal voor verwonding van een speler gestopt behoefde te worden.

De laatste thuiswedstrijd in deze competitie tegen A.G.O.V.V. zou ons, indien deze gewonnen werd, de landstitel kunnen bezorgen. Maar er waren ook nog andere mogelijkheden. A.G.O.V.V. stond er net zo voor als wij en zou kampioen van Nederland zijn als zij er in slaagden te winnen. Er was ook nog een derde mogelijkheid als de wedstrijd in een gelijk spel zou eindigen. Dan zouden A.D.O., A.G.O.V.V. en Eindhoven ieder 9 punten hebben en beslissingswedstrijden noodzakelijk worden.
Wim Tap en zijn jongens hadden echter afgesproken, dat de kampioensvlag na afloop in het Zuiderpark zou wapperen.
En A.D.O. won deze wedstrijd op weinig twijfelachtige wijze. Spannend en boeiend was deze strijd vooral in de eerste helft. A.G.O.V.V. gaf goed partij en wist zelfs tweemaal de leiding te nemen. Met rust was de stand 2—2 en heel gerust voelden wij, roodgroene zieltjes op de volgepropte tribunes ons niet. Na de thee pakte A.D.O. echter weer onweerstaanbaar uit. Het werd 3—2, zelfs 4—2 en om ons, die reeds schorgeschreeuwde kelen hadden, nogmaals dol van vreugde een overwinningsdans te laten uitvoeren, schopte Piet Eversteijn nog maar 'n balletje in het Apeldoornse net 5—2. Toen gaf de kranige A.G.O. V.V.-ploeg het maar op. In de stand kwam echter geen verandering meer.
A.D.O. was kampioen van Nederland. Na een spannende enerverende strijd kwam A.D.O. als eerste in den lande over de eindstreep.
Wederom zagen we spelers in triomph van het veld dragen en toespraken houden door Wethouder Vrijenhoek — A.D.O.-er in hart en nieren — door bondspraeses Lotsy en vele anderen. Ook de gehele Eindhovenploeg was present mitsgaders het bestuur, dat bij monde van Dhr. v. d. Horst A.D.O. hulde bracht. Wim Koek, die zijn laatste wedstrijd in het eerste elftal had gespeeld en voor de aanvang reeds in de bloemetjes was gezet zal stellig geen mooier afscheidscadeau hebben kunnen krijgen dan dit landskampioenschap.
Een rijtoer in Jan Pleziers en rijtuigen met het kra-

nige politiemuziekkorps voorop volgde. Het werd een ware triomphtocht langs hagen van juichende toeschouwers.
Dat er weer uitbundige feestvreugde was in Boschlust spreekt vanzelf. A.D.O. had een roemrijke bladzijde aan haar geschiedenis toegevoegd.

De eindstand was als volgt:

A.D.O.	8	3	4	1	10	16—11
Eindhoven	8	3	3	2	9	10— 8
A.G.O.V.V.	8	3	2	3	8	14—16
Blauw-Wit	8	3	1	4	7	14—13
Heerenveen	8	1	4	3	6	9—15

Driemaal is scheepsrecht.
(Seizoen 1942/43).

Weer werd de vraag gesteld hoe A.D.O. na het zware voorafgaande seizoen voor de dag zou komen? Pront kwam het antwoord in de 1e ontmoeting van de nieuwe competitie. H.B.S. sloeg A.D.O. op Houtrust met 3—0. 't Is afgelopen met onze suppremátie zeiden zwartkijkers en pessimisten. Zij zouden echter heel erg ongelijk krijgen. Zes weken later reeds, nadat achtereenvolgens D.W.S. thuis met 3—1, Volewijckers uit met 1—2, E.D.O. thuis met 4—3, H.-D.V.S. uit met 1—3 en Sparta thuis met 3—2 waren verslagen troonde de rood-groenen weer bovenaan de ranglijst, terwijl H.B.S. nog steeds maar 2 punten bezat, welke zij in de eerste wedstrijd tegen A.D.O. had weten te bemachtigen.
Xerxes pikte ons in Rotterdam, door een gelijkspel een puntje af, waardoor E.D.O. boven ons kwam te staan al was het dan slechts door een beter doelgemiddelde. Dat duurde echter maar een week want E.D.O. verloor van Volewijckers en A.D.O. speelde met 1—1 tegen Stormvogels in IJmuiden gelijk. Weer een week later won E.D.O. van H.-D.V.S., dat steeds als goede derde had gefungeerd en A.D.O..... speelde voor de 3e maal in succesie met 1—1 gelijk thans tegen D.F.C.

De stand in de bovenste helft van de ranglijst was toen:

E.D.O.	9	6	1	2	13	15— 9
A.D.O.	9	5	3	1	13	18—14
H.-D.V.S.	8	5	0	3	10	19—11
D.F.C.	9	3	3	3	9	23—19
D.W.S.	8	3	3	2	9	24—12

Met geen mogelijkheid was er iets te voorspellen doch spanning was er volop. De tweede helft der competitie begon onze ploeg met een nederlaag. Het was weer H.B.S., dat ons de beide punten in een merkwaardige wedstrijd ontfutselde. Wel zag A.D.O. in deze wedstrijd kans om een 1—4 achterstand in te lopen. Onze anders zo hechte verdediging maakte toen echter nog al wat foutjes en de Kraaien strafte deze netjes af door het maken van 2 doelpunten. H.B.S. won verdiend met 6—4.

In de volgende wedstrijd tegen D.W.S. in Amsterdam was onze verdediging weer in prachtvorm. De D.W.S.-aanval kreeg geen kans terwijl de A.D.O.-voorwaartsen goed op schot waren en 3 doelpunten scoorden.
Toen Volewijckers een week later in het Zuiderpark kwam werd het weer maar eens een gelijk spel. Ook E.D.O. liet 'n veer, zodat we in de running bleven. De 3—1 overwinning op E.D.O. in Haarlem bracht ons weer eens bovenaan de competitieladder hoewel E.D.O., Hermes-D.V.S. en D.F.C. ons dicht op de hielen bleven zitten.
Het bezoek van Hermes-D.V.S. was de kans om op de Schiedammers uit te lopen. Dat heeft er heel lang ook veel op geleken. Tien minuten voor het einde was de stand nog 2—0 voor A.D.O. en toen werd een verrassende aanval der Schiedammers ons noodlottig 2—1.
H.-D.V.S. voelde nog een kansje, gooide er nog 'n schepje op en toen doelman Niezen 'n ver schot van Poulus verkeerd beoordeelde was de stand inderdaad gelijk 2—2. Met deze stand kwam het einde en kregen de Schiedammers meer dan zij gehoopt hadden.
A.D.O. had dit seizoen schijnbaar 'n abonnement op gelijke spelen want op Spangen werd het tegen Sparta ook weer 'n draw.
Hermes-D.V.S. kwam hierdoor, zij het dan slechts alleen door beter doelgemiddelde, aan de kop.
Van de hekkesluiters Xerxes werd in het Zuiderpark met slechts 1—0 gewonnen. Dit matige resultaat werd bereikt dank zij het goede werk van onze verdediging, waarin de Jong en Choufoer aan Wilkes en de internationaal Lagendaal geen kans gaven. Ben Tap, onvermoeibaar als altijd trok voortdurend achter onze aanval aan maar deze linie speelde 'n heel stuk beneden haar gewone vorm.
Met nog 2 wedstrijden in het verschiet, stond het practisch reeds vast, dat of Hermes-D.V.S. of A.D.O. de kampioenstitel zou behalen. De andere pretendenten waren vrijwel uitgeschakeld.
Op de voetbalmarkt stonden de kansen der Schiedammers hoger genoteerd dan die der rood-groenen. A.D.O. was inderdaad niet meer in topvorm en Hermes-D.V.S. daarentegen bewees door een 7—2 overwinning op D.W.S., dat zij wel goed in conditie waren. De wedstrijd A.D.O.—Stormvogels kon geen doorgang vinden, omdat de Stormvogels-spelers her en derwaarts waren geëvacueerd en men geen kans zag het elftal bijeen te brengen. De week daarop moesten we naar Dordrecht om D.F.C. partij te geven. Daar te winnen was altijd al een lastige opgaaf voor A.D.O. geweest en dit zou het nu zeker worden, omdat de Dortenaren er op gebrand waren ons te laten struikelen. Inderdaad moesten wij daar

de vlag strijken en nog wel met 3—0. Zeer teleurgesteld zochten onze spelers het kleedlokaal op met de aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het kampioenschap buiten bereik was gekomen. Toen kwam echter het bericht, dat E.D.O. met 2—0 van Hermes-D.V.S. had gewonnen en heerste er toch nog vreugde in het A.D.O.-kamp. Hermes-D.V.S. had in totaal 24 punten en was uitgespeeld. Onze laatste wedstrijd tegen Stormvogels zou de twee punten, die wij nog nodig hadden om met de Schiedammers gelijk te eindigen, moeten opleveren.

Vier weken duurde het nog voor Stormvogels haar elftal weer bij elkaar had. Zij kregen echter niet veel in de melk te brokkelen al deed Piet Kraak nog zo zijn best. Met een 3—0 overwinning stelde onze ploeg haar kans op het kampioenschap veilig — en zorgde alzo weer eens voor 'n spannend — of slopend — slot.

Het werd inderdaad een bijzonder spannende beslissingswedstrijd, die circa 50.000 toeschouwers naar het Feijenoord-Stadion lokte. De partijen gaven elkaar zeer weinig toe en speelden voor alles wat zij waard waren. In de eerste helft overheersten de verdedigingen steeds al was het dan wel eens op het nippertje. In de tweede helft gaf Elie de Heer A.D.O. de leiding doch Lengkeek zorgde kort hierna, dat ook de Schiedammers konden juichen. De spanning steeg ten top en toen miste Dorus Janssen 'n lage voorzet van onze rechtervleugelman. Neuteboom was er als de kippen bij om deze kans te benutten en de stand was 2—1 voor A.D.O. Veel zenuwslopende momenten deden zich nog voor. Elie de Heer raakte gewond en werd vervangen door Tom Clavan. Rozenburg, die Loof verving trok zich in de verdediging terug waarin Choufoer de wedstrijd van zijn leven speelde. De Schiedammers probeerden van alles, maar het mocht niet baten. A.D.O. hield stand en het einde kwam met een zwaarbevochten overwinning waarmede tevens voor de 3e maal in successie het Afdelingskampioenschap werd veroverd.

Kransen werden aangedragen, spelers gingen op de schouders en in de kleedkamers werden vele klamme handen gedrukt. 's Avonds was er weer feest in de Residentie hoewel dit maar heel kort kon duren wegens het door de Duitse bezetting ingestelde sper-uur.

A.D.O. voor de 2e maal landskampioen.

In de competitie om het kampioenschap van Nederland begon A.D.O. nu eens niet met de traditionele nederlaag maar won in Enschede met 3—1 van de club van Möring. Het was een vooral door A.D.O. goedgespeelde wedstrijd met tal van boeiende momenten.

Een week later kwam Feijenoord, de andere kampioen van het Westen, eens neuzen of zij beide punten in beslag zou kunnen nemen.

Hoewel het een wedstrijd werd, die technisch op hoog peil stond, waren de doelpunten schaars. Eerst kort voor het einde maakten de Rotterdammers er vrij

KAMPIOEN VAN NEDERLAND 1942—1943

v.l.n.r. Staande: H. Choufoer, G. Vreken, A. van Kampen, A. Roosenburg (invaller), J. Eversteijn en E. de Heer. Geknield: R. Niezen, A. de Jong, P. Eversteijn, B. Tap en W. Neuteboom; (M. Loof ontbrak wegens blessure).

fortuinlijk 0—1 van. Een ieder dacht, dat dit doelpunt tevens de nederlaag voor A.D.O. betekende. Joop Eversteijn dacht er echter anders over. Bij een voorzet van rechts kwam hij helemaal van zijn linkshalfplaatsje aanrennen om met 'n fraaie zweefduik de gelijkmaker in te koppen. Dat was maar juist op tijd want enige minuten later floot de scheidsrechter het einde.

De Zuidelijke kampioen Willem II gaf in Tilburg de puntjes niet cadeau. Met het daar behaalde 1—1 gelijk spel mochten we niet ontevreden zijn. Dat we echter in de returnwedstrijd in het Zuiderpark met maar liefst 1—4 het onderspit zouden moeten delven hadden we allerminst gedacht. De Brabanders speelden een enthousiast fris spelletje en wonnen — zij het dan ook enigszins geflatteerd — welverdiend. Met 3 punten uit vier wedstrijden fungeerde A.D.O. nu als hekkesluiter terwijl Feijenoord met 8 punten uit zes wedstrijden aan de kop ging.

We hadden relatief nog 'n kans om in te lopen maar dan zou toch uit 'n ander vaatje getapt moeten worden.

De tweede helft werd ingezet met een 1—1 gelijk spel in Heerenveen. De gemoederen der Friezen waren nogal in opschudding geweest omdat A.D.O. eigenlijk een week eerder in Heerenveen had moeten verschijnen doch toen niet tijdig haar spelers bij elkaar kon trommelen. In de Sportkroniek van 4 Mei 1943 was deze wedstrijd aangekondigd voor Zondag 9 Mei, indien althans het politiestandrecht der Duitsers, dat o.a. ook voetbalwedstrijden onmogelijk maakte, vóór die datum zou zijn opgeheven. Dit gebeurde inderdaad vóór 9 Mei, maar daar er ook A.D.O.-spelers elders uit het land moesten komen was dit toch niet tijdig genoeg om allen te kunnen bereiken en A.D.O. kon dus niet naar Heerenveen gaan. Tot op de dag van vandaag begrijpen we nog niet waarom heel

Friesland in die dagen op z'n achterste benen stond. De soep werd echter niet zo heet gegeten als zij een week te voren werd opgediend. Het werd tenminste een in de beste verstandhouding gespeelde wedstrijd met een eerlijke puntenverdeling tot slot.
Feijenoord was intussen zo vriendelijk om zich ook een puntje te laten afsnoepen door Willem II en zo bleven we 4 punten achter op Feijenoord doch met 2 wedstrijden minder gespeeld.
Heerenveen kwam toen voor een tegenbezoek in het Zuiderpark. Zij werden allerhartelijkst ontvangen. Alle misverstanden waren intussen de wereld uit. Heerenveen's voorzitter kreeg bloemen in ontvangst te nemen en door de luidsprekers klonk het Friese volkslied. Dit alles belette onze spelers niet om Abe Lenstra en zijn mannen een partijtje voetbal voor de neus te draaien, dat zij er wit om de neus van werden. Met een verpletterende 8—2 nederlaag moesten de Friezen in de donkere onbehaaglijk koude trein naar het Noorden terug tuffen.
Feijenoord—A.D.O. werd hierna de wedstrijd van het seizoen. Het Rotterdamse Stadion mocht niet worden gebruikt en daarom werd het Amsterdamse Stadion het toneel van deze titanenstrijd.

Feijenoord had aan een gelijk spel genoeg om zich kampioen van Nederland te kunnen noemen. A.D.O. was echter naar Amsterdam gegaan met geen ander doel dan dit te beletten en zelf de kampioenstitel in de wacht te slepen. Onze jongens vonden, dat Bas Pauwe en zijn mannen al dikwijls genoeg de hoogste voetbaleer hadden weten te bemachtigen en er nu eens een keertje koud van zouden blijven.
Het werd een prachtige wedstrijd tussen twee technisch knapspelende elftallen.

Feijenoord opende de score met een goed doelpunt van Vrauwdeunt. Toen een der Feijenoord-backs een zeker doelpunt door hands voorkwam, zorgde Ben Tap — onze strafschop specialist — voor de verdiende gelijkmaker. Een krachtig offensief van de Rotterdammers leidde niet tot resultaat, daar onze verdediging in topvorm was.

Na de rust pakte A.D.O. de zaken nog wat energieker aan en wist door Piet Eversteijn en Elie de Heer de stand op 3—1 te brengen. Dit werd ook de uitslag van deze bijzonder mooie en sportieve wedstrijd, waarin A.D.O. andermaal bewees de beste ploeg te zijn van het Westelijk district.

De laatste wedstrijd A.D.O.—Enschedé moest de beslissing brengen. A.D.O. had aan een gelijkspel voldoende om de eretitel in de wacht te slepen. Verloor zij echter, dan zouden beslissingswedstrijden tussen A.D.O., Feijenoord en Enschedé nodig zijn. A.D.O. liet het hier echter niet op aankomen. In de wedstrijd tegen de Oosterlingen bleef de beslissende uitslag weliswaar lang onzeker want Enschedé gaf uitstekend partij. Het technisch betere spel van de roodgroenen werd tenslotte toch beloond door een prachtig doelpunt van onze rechtsbuiten. Daarbij bleef het maar de 1—0 overwinning was intussen ruim voldoende om wederom, evenals het jaar daarvoor, de kampioensvlag in top te laten gaan. Vanzelfsprekend herhaalde zich na afloop weer, datgene wat in de laatste jaren al meerdere malen was gebeurd. De spelers op de schouders van vreugdevolle supporters, toespraken, huldigingen etc. Alleen de rijtoer door de stad moest er bij inschieten. Er waren zelfs geen koetsjes meer om de gelukkige A.D.O.-luidjes te vervoeren. In 'n heel gewoon trammetje gingen de kranige spelers van het kampioens-elftal naar het Bezuidenhout. Er was natuurlijk ook weer feest hoewel minder uitbundig dan anders. Tenslotte raak je ook daar aan gewend en de tijdsomstandigheden werden gaandeweg moeilijker. Niettemin deden Alex de Haas en ook Wim Tap de lachspieren op passende wijze in werking treden.

't Was al A.D.O. dat de klok sloeg

De eindstand zag er intussen als volgt uit:

A.D.O.	8	4	3	1	11	19—11
Feyenoord	8	3	3	2	9	9— 9
Willem II	8	3	2	3	8	17—19
Enschedé	8	3	1	4	7	15—13
Heerenveen	8	2	1	5	5	18—26

Nabeschouwing.

Zo stond A.D.O. dan voor de tweede maal op de ereplaats van voetballend Nederland.
Iedereen die met het interne leven van een voetbalvereniging bekend is, zal kunnen begrijpen, welk een energie en geestkracht nodig zijn geweest om deze uitzonderlijke hoogte te bereiken. Elk seizoen moest aangevangen worden onder de zweepslag, dat men weer een kans voor het kampioenschap zou wagen, ieder seizoen bleek aldra, dat de kans er was, maar telkens opnieuw volgde een inzinking die uit alle macht overwonnen werd. En daarbij kwam meer en meer naar voren, dat A.D.O. de kunst verstond een wedstrijd te kunnen winnen als het werkelijk moest, de kunst inderdaad van de werkelijke kampioenen.

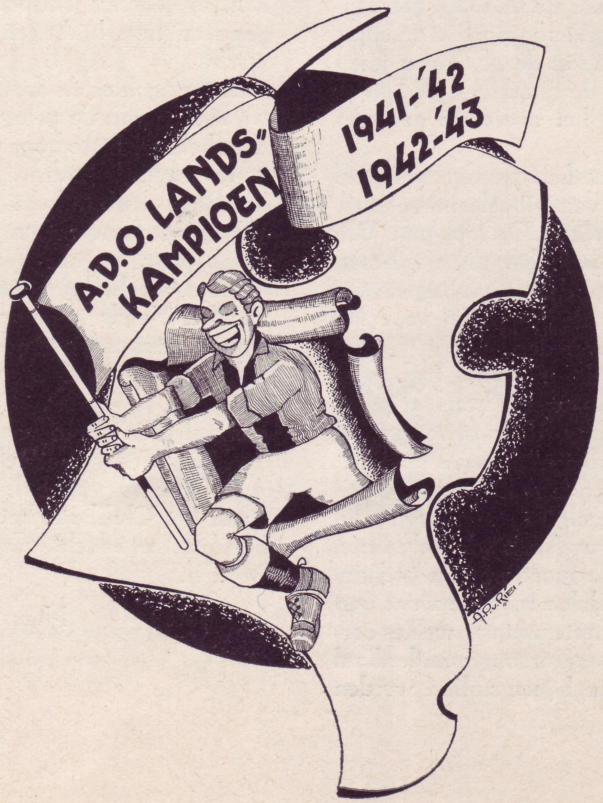
Dergelijke prestaties krijgt men niet in de schoot geworpen. Men kan met een zekere dosis geluk wel een keer kampioen worden, maar wil men zich zo lang aan de spits handhaven als A.D.O. dat heeft gedaan, dan moet men heel wat in zijn mars hebben. Hoe dikwijls ziet men niet dat een club na zulk een krachtprestatie een zware inzinking doormaakt?
De grootste glorie was echter, dat A.D.O. alle drie kampioensjaren tot stand heeft gebracht met, op een uitzondering na (Westhoven), allen spelers, die van hun prille jeugd af in A.D.O. hebben gespeeld, die in A.D.O. hebben leren voetballen.
Was het niet kenmerkend, dat A.D.O. telkens opnieuw goede, onmisbaar lijkende spelers heeft kunnen vervangen door jonge krachten, die hun voorgangers evenaarden, soms zelfs overtroffen? Zo ontstond het prachtig geheel, zo werd een elftal gevormd, welks spel zich niet kenmerkte door het uitblinken van een paar enkelingen maar dat zijn kracht vooral vond in een sterk ploegverband.
Bekwame trainers hadden daarvoor de grondslag gelegd en onze oud-speler en internationaal Wim Tap heeft dit werk met veel succes voortgezet. Hij werd hierin bijgestaan door bekwame leiders, die aan de speltactiek de noodige aandacht besteedden op de concentratie-avonden welke aan elke wedstrijd vooraf gingen.
Door tegenslag — en die is A.D.O. in die jaren zeker niet bespaard gebleven — hebben wij ons nimmer laten ontmoedigen. Integendeel, het leek wel of hieruit steeds opnieuw de kracht geput werd om het beste te geven.

De uitzonderlijke prestaties in de glorieuze A.D.O.-periode geleverd pleiten voor de spelers, maar ook voor de leiders. Hoewel enkelen geen deel meer uitmaken van onze vereniging, verdienen zij allen warme hulde.

De omstandigheid, dat A.D.O. de bovenomschreven grote successen boekte in een periode, dat ons volk gebukt ging onder het juk van de Duitse bezetting zal altijd zeer betreurd worden. Het medeleven met de verrichtingen van ons kranige elftal, de spanning en sensatie, de vreugde en het leed dat hierbij zo dikwijls ons deel werd deden ons echter — al was het dan maar voor enige uren — de zorgvolle tijd vergeten en voelden wij ons, ondanks allerlei ongerief en tegenstellingen, bevoorrecht lid te zijn van A.D.O.
Daarom is het ook dat ik mij met veel genoegen van de opdracht, een overzicht van de drie roemvolle jaren in A.D.O.'s geschiedenis voor het jubileumnummer van de Ado-post samen te stellen, heb gekweten. Te meer daar ons clubblad medio 1941 niet meer mocht verschijnen en 'n hiaat in de A.D.O.-historie thans is aangevuld.

Toen ik deze regels aan het papier toevertrouwde, heb ik vele spannende, angstige en vreugdevolle momenten uit het verleden opnieuw doorleefd en ik twijfel er niet aan, of het zal vele lezers evenzo vergaan.

Moge het ook voor de jongere A.D.O.-generatie een stimulans zijn met nog groter energie en wilskracht de schouders onder de taak te zetten om A.D.O. terug te brengen op de grote hoogte van het verleden.

Niet geslaagd, doch geen lege handen!

Bij gelegenheid van A.D.O.'s 45-jarig bestaan, zo is in de analen van enige jaren terug opgetekend, zullen wij, leden, donateurs en supporters als geschenk aan de vereniging een nieuw clubgebouw aanbieden, een gebouw dat in overeenstemming moet zijn met de eisen welke daaraan in verband met de positie en de behoefte van de vereniging kunnen worden gesteld.
Het is ongeveer drie jaar geleden dat de A.D.O.-gemeenschap zich dit voornemen eigen maakte, vervuld van de wens dit voornemen ten uitvoer te brengen.
Thans staan wij aan de dag van A.D.O.'s 45-jarig bestaan en thans ook zou dus het moment moeten zijn aangebroken waarop de Commissie Bouwfonds Nieuw Clubgebouw, belast met de inzameling en het beheer van de fondsen, het nieuwe clubhuis als geschenk van de A.D.O. gemeenschap zou aanbieden.
Zeer tot haar leedwezen is zij niet in staat aan dit voor enkele jaren terug voorgenomen plan uitvoering te geven. De belofte, met zoveel enthousiasme gedaan, kan helaas niet worden ingelost, omdat de fondsen waarover wordt beschikt nog niet voldoende zijn om het gestelde doel te verwezenlijken.
Nog zijn de fondsen niet voldoende, wij herhalen dit, omdat — en wij prijzen ons gelukkig het in dit jubileumnummer te kunnen vermelden — er geen sprake is van een desillusie in dit opzicht, dat de stichting van het Bouwfonds op een mislukking is uitgelopen.
Integendeel, wel degelijk heeft de A.D.O.-gemeenschap zich ingesteld om het gestelde doel te bereiken en de „Bouwsteen-actie" welke in de afgelopen jaren is gevoerd, heeft niet alleen de aandacht, doch ook de daadwerkelijke steun van het overgrote deel der A.D.O.-getrouwen genoten.
Dat desondanks het plan niet kan worden volvoerd op dit moment, had oorzaken van geheel andere aard, oorzaken buiten de wil van elk A.D.O.'er om. Wij behoeven ze niet uitvoerig te herhalen, doch volstaan met te verwijzen naar de jaren, dat niet in eigen huis kon worden gespeeld, welke de handicap voor het tijdig slagen van de actie vormden.
Dat ondanks dat alles op dit moment toch over een bedrag van rond *f* 10.000.— wordt beschikt stemt tot vreugde. Het is een bedrag, dat vrijwel geheel werd verkregen uit de „Bouwsteen" bijdragen en het wijst duidelijk op de wil van alle A.D.O.-getrouwen om het gestelde doel wel degelijk te realiseren.
Het viel de Commissie Bouwfonds derhalve niet moeilijk te beslissen wat thans moet worden gedaan. Zij is ervan overtuigd te handelen naar de wens van alle A.D.O.'ers indien de bestemming, welke oorspronkelijk aan de gelden is gegeven, onveranderd zal blijven bestaan en de fondsen bijeen zullen worden gehouden totdat zij voldoende zullen zijn om hiervan de bouw van het clubhuis wel te bekostigen.
Het 50-jarig bestaan van de vereniging toch is nog slechts een kwestie van enkele jaren en in deze periode kan de tijd en de gelegenheid worden gevonden de gelden bijeen te brengen welke het mogelijk zullen maken alsdan wel een clubhuis in de voorgestelde omvang te doen bouwen.
Wij hebben de belofte thans niet kunnen inlossen, doch wij hebben de wetenschap dat zij zal worden ingelost, omdat wij niet met lege handen staan, integendeel, beschikken over een basis, welke het slagen van de opzet verzekert.
Wij zullen niet voort kunnen gaan op de weg als in de afgelopen jaren noodgedwongen afgelegd, doch wij zullen nieuwe middelen moeten en kunnen vinden om het thans nog ontbrekende bedrag aan te zuiveren. De Bouwsteen-actie is thans ten einde, hetgeen echter niet wil zeggen, dat degenen die hieraan hebben bijgedragen niet in de gelegenheid zullen zijn dit te blijven doen.
Als altijd zullen de „Bouwstenen", welke van zoveel kracht voor het welslagen van ons plan zijn gebleken, verkrijgbaar blijven, hetzij bij de medewerkers van het fonds op ons veld, hetzij aan de woning van diegenen die zich daarvoor aan het secretariaat van de Bouwcommissie, Spiraeastraat 53, opgeven. Al diegenen die in de afgelopen jaren hun bijdragen hebben geleverd kunnen hiermede dus blijven voortgaan en hun bijdragen zullen gaarne worden ingewacht.
Officieel echter is de Bouwsteen-actie ten einde en wij maken van de gelegenheid gebruik allen die hieraan hebben bijgedragen en allen die hebben medegewerkt om de bijdragen in te zamelen hiervoor onze hartelijke dank te betuigen.
Wij gaan dus voort en zullen geen gelegenheid laten voorbijgaan om ons Fonds te verstevigen. De mogelijkheid van het organiseren van wedstrijden ten bate van het Fonds is er gelukkig thans weer en zij zal worden benut en andere bronnen van inkomsten zullen worden gekregen, totdat het gestelde doel is bereikt.
Het zal even duren voor het zover is, wij weten het, doch wij menen met zekerheid vanaf deze plaats ons A.D.O. te kunnen beloven, dat op haar 50-jarig bestaan het Clubhuis, hetwelk wij haar op dit moment hadden toegedacht, dan werkelijkheid zal zijn geworden.

Namens de Commissie Bouwfonds
Nieuw Clubgebouw,
A. KRAMER, Secretaris.

A.D.O.'S TOEKOMST

Wanneer het waar is dat wij in deze haastige wereld nergens tijd voor kunnen vinden, dan zullen wij deze keer toch tijd moeten maken om even stil te staan bij het 45-jarig jubileum van onze club A.D.O. Vandaar dat ik van de mij door de redactiecommissie geboden gelegenheid, om iets te schrijven over de adspiranten-afdeling, een dankbaar gebruik maak.

Allereerst wil ik echter beginnen om namens de adspiranten-commissie, de juniorenleiders en niet te vergeten de junioren, adspiranten en pupillen, de welgemeende gelukwensen aan te bieden bij dit 45-jarig jubileum. Ik spreek hierbij de hoop uit dat het A.D.O. in lengte van dagen goed zal mogen gaan en zij dezelfde krachtige en gezonde vereniging mag blijven, welke zij thans is.

Dat dit jubileum, hetwelk in intieme kring zal worden herdacht, geheel zal mogen slagen is de wens van ons allen.

Vanzelfsprekend is het voor mij niet mogelijk om over het adspirantenwerk van de afgelopen jaren alles te vermelden. Zelfs hier en daar een greep te doen over de met onze jongens behaalde successen zou reeds te veel plaats in dit nummer vergen.

Het zou echter onbillijk zijn indien geen melding gemaakt zou worden van hem die de stoot heeft gegeven tot het oprichten van een adspirantenafdeling. De pionier van dat alles de thans nog steeds populaire Han Nijhuis, die reeds in 1922 met een jeugdelftal op de proppen kwam en dit geheel onder zijn leiding nam.

Kunnen wij hier dus thans niet spreken van een 45-jarig jubileum voor de jeugd, in ieder geval is onze jeugdafdeling toch reeds ongeveer 28 jaar geleden tot stand gekomen. Het pionierswerk van Nijhuis wordt door ons thans nog zeer hoog aangeslagen. Er waren in de loop der jaren nog vele anderen die voor

onze jeugd zeer belangrijk werk hebben verricht. Eén der meest prominente opvolgers van Nijhuis was George Vogel.
Dat deze jeugdleiders ontegenzeggelijk veel hebben gedaan voor de opbouw en bloei van onze vereniging, staat onomstotelijk vast en het vermeldde in het Kampioensnummer van 1941 is hiervoor het beste bewijs. Hier schreef men o.a. „Ere wie ere toekomt. De adspirantenleiders hebben eer van hun werk en zo ooit, is de moeizame arbeid wel beloond. Op de meest juist wijze hebben de jongens hun voetbaloopvoeding genoten."
Zo was het dus een kleine tien jaar geleden en ook thans durf ik met een gerust geweten te vermelden, dat deze toestand gedurende de loop der jaren is gegeleid, kunnen wij als genoegzaam bekend veronderstellen. Waren niet alle eerste elftalspelers uit de kampioensjaren, op een enkele uitzondering na, voortgesproten uit onze adspirantenafdeling?
Een ander bewijs hiervoor is, dat de A.D.O.-adspiranten in de loop der jaren steeds een vooraanstaande rol in het jeugdvoetbal in de afdeling 's-Gravenhage hebben gevoerd. Op het moment dat dit artikel door mij geschreven wordt, hebben zeven van de negen aan de competitie deelnemende elftallen, nog een zeer goede kans op het kampioenschap. Natuurlijk is voor onze jeugd niet in de eerste plaats van belang of zij een kampioenschap behalen, doch het tekent toch wel de kracht van deze groep.
Onze adspiranten en pupillen zijn bevoorrecht door

Prijsuitreiking na afloop van ons Nationaal Jeugdtournooi

bleven. Ook nu is de huidige adspirantencommissie en haar staf van juniorenleiders er voldoende van doordrongen welke gewichtige taak op hun schouders rust. Ook nu wordt nog al het mogelijke gedaan om onze jeugd zodanig op te kweken dat de vereniging daar in de toekomst de vruchten van kan plukken.
Het was de Heer Lelyveld die in een gezamenlijke vergadering van commissieleden, onze commissie schetste als één der meest belangrijke, omdat nog altijd het spreekwoord „Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst", van kracht is. Dat het daarom voor onze commissieleden een dankbare taak was om hun vrije tijd aan dit onderdeel van de vereniging te besteden, behoeft geen nader betoog.
En dat het inderdaad tot belangrijke resultaten heeft hun lidmaatschap van A.D.O., omdat zij daardoor van zeer nabij getuige kunnen zijn van wedstrijden in de eerste klasse. Bovendien staan zij onder leiding van een bekwame trainer met zijn medewerkers. Of dit inderdaad belangrijke invloed heeft op hun spel, zou men het beste kunnen constateren des Zaterdags op onze velden. Voorts werd veel aandacht besteed aan de sportuitwisseling met bevriende clubs uit andere districten, waardoor op een zeer gunstige manier de onderlinge sportiviteit kon worden bijgebracht.
Wij denken hierbij aan de kennismaking met onze sportvrienden in Bussum, Eibergen, Amsterdam, Enschedé, Rotterdam en Eindhoven.
Tevens heeft onze commissie in Mei 1949 voor het eerst een Nationaal Jeugdtournooi georganiseerd

waaraan de beste verenigingen uit ons land deelnamen.
Traditiegetrouw werd tot nu toe ieder jaar door onze commissie voor onze jeugd een Kerstfeest gehouden waaraan verschillende attracties waren verbonden. Op het laatst gehouden Kerstfeest werd o.a. de prachtige en leerzame film „Koning Voetbal" vertoond.
De laatste jaren werden van tijd tot tijd ook ouderavonden voor de ouders van onze jeugd georganiseerd, waarbij veelal aantrekkelijke onderwerpen werden besproken, welke tevens een paedagogische waarde inhielden. De resultaten welke door dit onderlinge contact met de ouders werden bereikt, zijn legio. Diverse voorbeelden van verbeterde schoolrapporten kunnen hierop wijzen.

Verder was het een belangrijke taak om de geest bij de jeugd zo gunstig mogelijk te doen zijn. Het kweken van sportiviteit was hierbij de eerste gedachte die de jongens door tussenkomst van de leiders en commissieleden werd bijgebracht.

Voorts werd op alle mogelijke manieren getracht de jongens het in A.D.O. zo gezellig mogelijk te maken. Dit was natuurlijk niet mogelijk zonder de steun van anderen in te roepen. En die anderen dat waren in de eerste plaats onze trouwe juniorenleiders, die week in week uit klaar stonden om overal met onze jongens heen te trekken. Door middel van deze leiders werden de verrichtingen der jongens aan onze commissie gerapporteerd die met deze rapporten rekening hielden bij de samenstelling der elftallen.

Zeer gaarne wil ik in dit artikel afzonderlijk vermelden het bestuur van de supportersvereniging Vrienden van A.D.O.
Eigenlijk zou men deze vereniging ook kunnen noemen de Vrienden van A.D.O.-adspiranten. De vele malen dat wij door deze heren op de een of andere wijze zijn geholpen, zijn legio. Wij denken hierbij o.a. aan ons traditioneel Kerstfeest, ons Nationaal Jeugdtournooi en de vele andere gelegenheden, dat wij op hun steun mochten rekenen. Ik maak gaarne gebruik van deze gelegenheid hiervoor de hartelijke dank van de adspiranten uit te spreken.
In het kort heb ik hier het één en ander geschreven over de geschiedenis van onze jeugdafdeling.
De thans zitting hebbende commissieleden zijn bezield met de vaste wil ook in de toekomst al het mogelijke te doen voor de opbouw en bloei van onze vereniging. Wij zijn er van overtuigt, dat binnen enkele jaren de vereniging uit eigen kweek weer de beschikking krijgt over spelersmateriaal, die de ouderen in ons eerste elftal op waardige wijze zullen kunnen vervangen.
Moge het onze commissie gegeven zijn ook in de toekomst de belangen van het jeugdvoetbal zowel in onze vereniging als naar buiten in goede banen te leiden. Wij rekenen hierbij wederom op de steun van allen die ons ook in de voorafgaande periode spontaan ter zijde hebben gestaan.

Namens de Adspiranten-commissie,
H. C. FREEKE.

Van onze jongste telg

Vanzelfsprekend mag ook de jongste telg uit het A.D.O.-geslacht n.l. de Afd. Honkbal niet in dit jubileumnummer ontbreken, zodat ik gaarne gevolg geef aan het verzoek van de redactiecommissie iets over het wel en wee van deze nieuw opgerichte afdeling te vertellen.

Reeds geruime tijd deed zich in onze vereniging het gemis gevoelen van een geschikte zomersport, welke onze leden gedurende het zogenaamde gesloten seizoen kon bezig houden. Opnieuw werd door diverse leden in de Algemene ledenvergadering 1948 op dit punt geattendeerd. Het bleek toen, dat er vrij veel animo bestond voor Honkbal. Het Bestuur gaf opdracht een enquête in te stellen naar de mogelijkheid om tot het beoefenen van deze sport over te gaan. Hoewel niet denderend, waren de resultaten van deze enquête toch zo, dat met redelijke kansen op succes hierop verder gebouwd kon worden. Een Commissie werd ingesteld, welke tot doel had de Honkbalsport in onze vereniging te organiseren. Hoewel op grote moeilijkheden stuitende, vooral wat betrof de materiaalvoorziening, is deze commissie erin geslaagd, met welwillende medewerking van de Nederlandse Honkbalbond en niet te vergeten de financiële steun, welke van bestuurszijde verleend werd het honkbalspel voor het eerst in April '49 zijn intrede te laten doen. Onmiddellijk bleek reeds, dat Honkbal het in onze vereniging best zou doen.

De animo bij degenen, die zich hadden aangemeld was bijzonder groot. Besloten werd reeds direct aan de competitie deel te nemen. Een vrij brutale stap zult U zeggen, doch alleen op deze manier (door het spelen van wedstrijden dus) verkrijgt men routine. En zie, wat helemaal niet verwacht werd gebeurde. Ons

team wist zowaar 2 wedstrijden te winnen en er 1 gelijk te spelen, zodat wat algemeen verwacht werd (n.l. het bezetten van de onderste plaats) niet eens gebeurde. Deze twijfelachtige eer lieten we aan een ander over. Geen gek begin dus, doch we zijn er nog lang niet. De animo moet nog veel groter worden. Te veel leden blijven nog passief, doch de commissie is ervan overtuigd, dat spoedig deze passieve houding zal verdwijnen. Het komend seizoen zal vermoedelijk reeds met twee teams aan de competitie worden deelgenomen, doch dit is voor een grote vereniging als de onze nog veel te weinig. Uiteraard kan ik niet diep op de verschillende zaken ingaan.
Ik moet me beperken tot dit korte „historische" overzicht. Een historie van 1½ jaar, geen 45 jaar dus. Wij als Commissie zijn er echter van overtuigd, dat ook de afd. Honkbal een goede toekomst tegemoet gaat, zodat wanneer over 5 jaar onze vereniging het 50-jarig bestaan viert de kleine baby, welke deze afdeling nu ongetwijfeld nog is, zal zijn uitgegroeid tot een volwassen man, die zijn volle aandeel kan geven in de strijd „Onze vereniging groter en sterker te maken." Met dit doel voor ogen kan het niet anders, of het zal inderdaad met deze zo mooie sport in onze vereniging crescendo gaan.

Namens de Honkbalcommissie,
E. HARTMANN, *Voorzitter.*

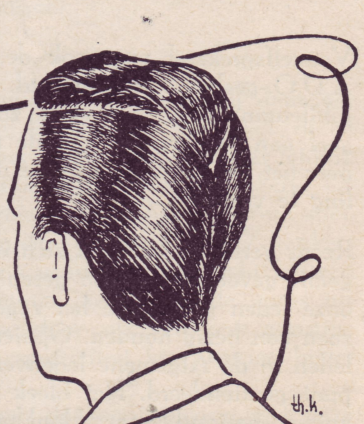
Ons eerste honkbal negental
v.l.n.r. Staande: N. Giltay, J. Gravensteijn, F. v. d. Laar, A, Vogel Jr, H. v. d. Most, L. v. d. Valk en L. Berkhuizen (reserve)
Geknield: B. Dorst, W. Roozenburg en J. Wijnman

Neem kolen
van Smit

FREDERIKSTRAAT 99
Telefoon 11 46 17

Wordt lid van ons spaarfonds

Heren
ook UW haar
kan een sierraad zijn
kiest daarom Heymen als uw kapper.

Heymen's KAPPERSBEDRIJF
SCHALKBURGERPLEIN 9 TEL. 335904

Haagsch Dagblad

waarin opgenomen „De Nieuwe Nederlander"

„DE KRANT, DIE IEDERE HAGENAAR LEZEN MOET"

HERENGRACHT 58 TELEFOON 182306*

Sigarenmagazijn
A. D. O.
C. W. v. KAN
HOEFKADE 1592
DEN HAAG-TEL. 336750
VOORVERKOOP A.D.O.

H. H. Voetballers!!
Voor een gezellig samenzijn allen naar
SPORT-CAFÉ
Schalkburgerstraat 172
Aanbevelend **A. Leeuwenburgh**
Telefoon 337853

Ga....
voor al Uw rookartikelen
naar
RUSTENBURG's
Sigarenmagazijn
Heelsumstraat 128
bij de Apeldoornselaan
Ruime sortering
Let wel op het juiste adres
HEELSUMSTRAAT 128

Het juiste adres
voor manufacturen, tricotages
kousen en sokken is en blijft . . .
VOGEL'S Manufacturenhandel
VELPSCHESTRAAT (hoek
Harderwijkstraat)
TELEFOON 395607
Spaarzegels van De Schakel en Z. - Holl. worden in betaling aangenomen.

Fotobureau „Thuring"
Rijswijkscheplein 24
Den Haag
Telefoon 113578
Foto's voor Pers, Industrie en Handel.
Feestpartijen. In- en Exterieuropnamen

Een goed sportman
berijdt een merk *rijwiel*
Wij leveren die in diverse modellen o.a.
Gruno en
Rudge-Whitworth
Rijwiel- en Carrierbedrijf
G. van Hijkoop
HEELSUMSTRAAT 74
TELEFOON 320369

WILT U UW FEEST DOEN SLAGEN, ENGAGEER DAN HET DUO
Koolmees-Stiefelhagen
MET HUN TEMPO ACCORDEONVIRTUOOS WILLY BOLERO
BESCHAAFD REPERTOIRE - ACTUEEL
CONDITIES BILLIJK
CORRESPONDENTIE-ADRES:
HELMERSSTRAAT 57 - DEN HAAG
TELEFOON 337383

GROEN
LEVENSMIDDELEN
Vreeswijkstraat 537
Telefoon: 334764
Elke cent goed besteed!

HET ENIGE ADRES VOOR UW HUISHOUDELIJKE ARTIKELEN IS
„De Marktboxer"
GROOTSTE SORTERING
LAAGSTE PRIJZEN
*
STANDPLAATS:
TEGENOVER DE BOERENSTRAAT
MARKTTERR. HERMAN COSTERSTRAAT

Voor al Uw koek en gebak
is het aangewezen adres
Gebr. Felix
Veluweplein 2
Tel. 336443
v. Zeggelenlaan 138
Tel. 119932

Slijterij De Kemphaan
TEL 337997
M.B.A. v.d. KROFT.
KEMPSTRAAT 135

Voor al Uw levensmiddelen
„De Concurrent"
Specialiteit in Wijn en Likeuren
Schalkburgerplein 14
Telefoon 330852

SIGARENHANDEL
A. WIJNANTS
Hulsthorststraat
hoek Velpsestraat
Den Haag - Telefoon 391298
OOK UW ADRES VOOR
AL UW ROOKARTIKELEN

Sigarenmagazijn „SPORT"
Vaillantlaan 279
Telefoon 336222
Uw adres voor tabaksartikelen
Voorverkoop A.D.O.

Voor Fijn Gebak en Heerlijke Taarten naar Bakkerij
„DE HOEF"
Hoefkade 764
Telefoon 336290

Handel in
Aardappelen
Groenten & Fruit
Firma
Telle & Zn
Driebergenstraat 152 - Hoefkade 721
Het adres voor alle A.D.O.-leden en Donateurs. Ook thuisbezorging.

Complete Meubileer- en Woning-inrichting
A. GEERLINGS
Vaillantlaan 11-13-15
Telefoon 398487
OOK VOOR REPARATIE

KOFFIEHUIS
FAHRENHEITSTRAAT 2
Prima koffie en thee
J. C. DE MAN

A.D.O.ERS
voor Uw tabaksartikelen natuurlijk naar
BRAM van PROOIJEN
WESSELSSTRAAT 1
Hoek Scheepersstraat
TELEFOON 335379

Publiciteit „OUDWIJK"
2e de Riemerstraat 117, hoek Elandstraat
Tel. 395683 na 6 uur 338592
- Copieerwerk
- Speciaal ingericht voor Verenigings-bladen
- Offsetdruk

J. BAUMAN
Nunspeetlaan 409 - Tel. 390330
Specialiteit in Slagroomwafels
Patat-Frites
en Croquetten
VOORVERKOOP A.D.O.
LET OP! Verkoop 3e rang voor de wedstrijd consumptie-tent Zuiderpark, 2e gedeelte

N.V. G. C. VROEGH'S WIJNHANDEL
„DE KROON"
WEIMARSTRAAT 198-204
TELEFOON 334223
ZUID-BUITENSINGEL 288
TELEFOON 330075

DE SALAMANDER
DE HAAGSE DROGIST
Voetballers,
OOK VOOR U GELDT ONZE LEUS, PRETTIGE BEDIENING, KWALITEIT EN RUIME KEUS.
IN ONZE FILIALEN VINDT U O.M. EEN GROTE SORTERING SCHEERAPPARATEN - KWASTEN ZEEP - LOTIONS EN VELE ANDERE ARTIKELEN
35 WINKELS DOOR DE GEHELE STAD

DRINKT Wilson's
VRUCHTENDRANKEN
*
Cassis - Cerise - Bellefleur
Sinaasappel - Ananas - Grape-Fruit
Alhier Verkrijgbaar

Verhuur van Touringcars
„EUROPA TOURING"
Plein 16 — Telefoon 116925
115460 — 112582
Autocars van 15- 20- 25- 30- 35- 40- en 45 pers. met Philitouring
Clubs en verenigingen Speciale Tarieven

SPORTVRIENDEN, bezoekt
CAFÉ „DE LUIFEL"
WILLEM KOEK
GROTE MARKTSTRAAT 37
VERGUNNING

Vraag
van 't Hooft's
VRUCHTENDRANKEN

Sigarenmagazijn
F. OLIVER
Zuiderparklaan 498
Tel. 330601
BELEEFD
AANBEVELEND

Voor TIMMER-, METSEL- EN LOODGIETERSWERKEN
SANITAIRE INSTALLATIES bij
FIRMA TIMMER & ZONEN
Sinds 1890
TELEFOON 551500
SUMATRASTRAAT 322-324

Niet alleen . . . . .
voorverkoop bij
Fa. P. G. VERBOOM
Maar . . .
ook een keurcollectie
tabaksartikelen
Hobbemastr.59-Tel.336464

HET TASSENPALEIS
GROTE MARKTSTRAAT 13 - DEN HAAG - TELEFOON 111197
Ruime sortering luxe lederwaren tegen lage prijzen. Speciale aanbieding in: „ACTE EN FIETSTASSEN"
Koffers in alle maten en prijzen.
A.D.O.-leden, donateurs en ook V.V.A.-leden 5% korting ten bate van het A.D.O.-Bouwfonds.
Zulks op vertoon van lidmaatschapkaart.

Voor Bloemen
NAAR J. A. Snijder
STANDPLAATS:
Hogenboucklaan
hoek Ruychrocklaan
WOONADRES:
Hulsthorststraat 119

Bloemenmagazijn
Aangesloten bij
BLOEMENEXPRESSE
FLEUROP
INTERFLORA
A. KORPEL
JAN HENDRIKSTRAAT 25
TELEFOON 11.30.59
Bloemen
Bloemwerken

CAFÉ VERGUNNING
WIM TAP
Eerste klas billard - Prima consumptie
Hoefkade 795 - Tel. 399513
TREFPUNT VAN ALLE
SPORTVRIENDEN!
GEZELLIGHEID EN SFEER

Nico Nuijen
RUND-, KALFS- & VARKENS-SLAGERIJEN
Annex worst en fijne vleeswaren
Postgiro 105270
Gevestigd sedert 1895
Witte de Withstraat 74-76
Den Haag - Tel. 334504

SIGAREN-HANDEL LEO PETERS
HOEFKADE 784
DEN HAAG
Telefoon 391570
Ook Uw adres voor al Uw rookgerei

Ook voor dit nummer berustte de typografische verzorging bij
Drukkerij Wieringa n.v.
PRINSEGRACHT 111-115 — DEN HAAG — TELEFOON 333416 — GIRO 133123

Z • H • B

BIEREN

Ook aan de buffetten op het A.D.O. terrein verkrijgbaar

5% KORTING!

A.D.O.-leden 5% korting

Profiteert hiervan!

HET LICHTPALEIS

BEEKLAAN 190 - HOEK NEWTONSTRAAT
3 Etalages - Telefoon 391665 en
WAGENSTRAAT 114 - HOEK AMSTERD. VEERKADE
4 Etalages - Telefoon 111566

De zaak met grootste sortering verlichtingsartikelen.

DE BOER

Voor al Uw Rookartikelen

Troelstrakade 687 - Tel. 395441

VOORVERKOOP A.D.O.

A. CHARITÉ

de bekende gewichtheffer

betaalt de hoogste waarde voor Lompen en Metalen en alle soorten Papier

Machinale papiervernietiging

de Lierstraat 57 — Tel. 398587

Manufactuurmagazijn

„De Witte Winkel"

Paul Krugerlaan 191
(Naast De Gruyter)
Den Haag - Tel. 390254

Speciaal adres voor extra maten Dames onder- en bovenkleding

Wij nemen zegels van de

Z.H. - SCHAKEL - TOEKOMST

IJzerwaren en Gereedschappen van

„DE PIONIER"

Wesselsstraat 2, h. Scheepersstraat

Voor al Uw hang- en sluitwerk en gereedschappen naar

M. TOET

Telefoon 398638

Steeds gaarne tot Uw dienst

LIMONADEFABRIEK

RUYGROK

SCHEVENINGEN
TELEFOON 55 08 73

●

HANDEL IN:

WIJNEN — LIKEUREN
SIROPEN enz.

◐

In de Pauze

een Ruygrok limonade

HAVEFA

Complete meubilering

Bedden, meubelen, Tapijten, Dekens en Gordijnstoffen

Divanbedden, Opklapbedden enz.

Uitgebreide collectie behangselpapieren

Paul Krugerlaan 239
Telefoon 392003

J. G. BOL Jr.

Bezoekt

CAFÉ **ZUIDERPARK**

SOESTDIJKSEPLEIN 7
TELEFOON 399601
PRIMA CONSUMPTIE

Aanbevelend

P. J. D. FRANCHIMON

GROENTEN- EN FRUITBEDRIJF

S. REIJSBERGEN

*

Dierenselaan 149
(hoek Kootwijkstraat)
Telefoon 391714

*

DIEPVRIES
GROENTEN EN FRUIT

Speciaal adres voor het opmaken van Fruitmanden

VOOR al Uw Werkkleding

NAAR DE TIJD

Paul Krugerlaan 196, Tel 391102

SLIJTERIJ — WIJNHANDEL

W. VAN BRAKEL

DRAAISTRAAT 59
TELEFOON 118205

SPORTHUIS A. J. ZORGT VOOR UW GESCHENKEN

A.D.O.-Shirts
A.D.O.-Kousen
A.D.O.-broekjes

Speciale Sport- en Wandelschoen . . . . . f 23.50

En verder een keur van fijne SPORTARTIKELEN

Westeinde 66 — Telefoon 335481